

Περιεχόμενα

ΜΕΧΡΙ ΠΟΙΟ ΣΗΜΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΥΜΑΣΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΚΦΡΑΣΗΣ;	3
ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ: προς ανώμαλη προσγείωση	5
Ο Λεπέν στην Κύπρο	7
Ρατσισμός ΚΑΙ στα σχολεία;	9
Πολιτικές Δίκες	10
Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ	11
Burn, baby, burn: Μια απόπειρα σημειολογικής ανάλυσης των καμένων αυτοκινήτων	13
Παρέλαση, το χουντικό-ναζιστικό κατάλοιπο	16
Για την Πόλη της Λευκωσίας	17
Άυλη εργασία	20
Για την Εργατική Τάξη	22
Αυτό το βράδυ του Νιόβρη	25
ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΣΥΝΕΙΡΜΟΙ ΓΙΑ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ	27
Παιδιά-πειραματόζωα σε κρατική μελέτη των ΗΠΑ για χημικές ουσίες	30
Ανοικοδόμηση ή Κοινωνική Πολιτική Bush!	32
Για τις Φάλιες	33

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΜΑΘΗΤΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΙΩΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΥΣΙΩΝ

Τη Δευτέρα 26/09/2005 στην επαρχία της Πάφου, η Τεχνική σχολή Πάφου, το Παγκύπριο Λύκειο Λάρνακας, αλλά και σε κάποια σχολεία της Λεμεσού και την Τρίτη 27/09 στις υπόλοιπες επαρχίες οι μαθητές Μέσης Εκπαίδευσης κινητοποιήθηκαν για την μείωση των απουσιών που προβλέπουν οι νέοι κανονισμοί λειτουργίας των δημοσίων σχολείων Μέσης Εκπαίδευσης. Σύμφωνα με τις αλλαγές αν κάνει ένας μαθητής, κατά το τελευταίο τρίμηνο 14 μέχρι 17 αδικαιολόγητες απουσίες ή σύνολο απουσιών 42 μέχρι 50 και 87 δικαιολογημένες απουσίες παραπέμπεται σε αντεξέταση τον Σεπτέμβριο.

Όλο το παρασκήνιο άρχισε από την Κυριακή μέχρι και την Δευτέρα μέσω γραπτών μηνυμάτων (sms) που έγραφαν: «αύριο όλοι οι μαθητές γυμνασίων και λυκείων κάνουν απεργία για την μείωση των απουσιών, στείλε το σε όσους πιο πολλούς φίλους σου μπορείς».

Στο Λύκειο Κύκκου Α' η απεργία θα άρχιζε την Δευτέρα 26/09 αλλά οι καθηγητές, μας πίεσαν να μπούμε κανονικά στις τάξεις μας. Την Τρίτη όμως ακόμη πιο πολλοί μαθητές, περίπου 120, μαζεύτηκαν στην αυλή του Λυκείου και διαμαρτυρόντουσαν ήσυχοι και οι καθηγητές φώναζαν να μπούμε στις τάξεις μας, ότι αυτά που κάνουμε δεν είναι σοβαρά και πως δεν αλλάζει ο κανονισμός. Παρόλα αυτά, οι μαθητές επέμεναν ότι πρέπει να διαμαρτύρονται και επέμεναν ακόμη περισσότερο αφού ήρθαν κάποια κανάλια. Αργότερα κάποιο μέρος μαθητών αποχώρησε από το σχολείο και βρέθηκε στη λεωφόρο Μακαρίου και την Πλατεία Ελευθερίας για βόλτες, φραπέ και τάβλι ενώ τους άλλους τους εμπόδισαν οι καθηγητές.

Η κριτική που δέχτηκε η κίνηση αυτή των μαθητών πιάνονταν κυρίως από το γεγονός ότι πήγαν για καφέ. Όμως τι άλλο μπορούσαν να κάνουν; Η κινητοποίηση ήταν ανοργάνωτη κι έτσι δεν μπορούμε να έχουμε την απαίτηση οι μαθητές να κάνουν κάτι άλλο. Μεγάλο μέρος της ευθύνης όμως για αυτό έχουν τα μαθητικά συμβούλια και η ΠΣΕΜ. Κυρίως η ΠΣΕΜ που συμμετείχε και στη συζήτηση των κανονισμών ως εκπρόσωπος των μαθητών αλλά ούτε ενημέρωσε ούτε ρώτησε τους μαθητές για το τι πιστεύουν για τις αλλαγές. Φαίνεται από τη στάση της ότι δεν είναι αντιπροσωπευτική των μαθητών. Ούτε τώρα που οι μαθητές εξέφρασαν το πρόβλημά τους δεν άλλαξε την στάση της. Δεν πήρε το μέρος των μαθητών ούτε κινήθηκε να λύσει το πρόβλημά τους.

Αυτή τη φορά αυτό που μας 'έμεινε' από την κινητοποίηση είναι 7 απουσίες αλλά και η αυτοπεποίθηση ότι μπορούμε να λειτουργήσουμε συλλογικά και να αλλάξουμε την κατάσταση,

να ακουστεί η φωνή μας. Επίσης είδαμε ότι την επόμενη φορά θα πρέπει να είμαστε οργανωμένοι, συντονισμένοι και να βγούμε όλοι από τις τάξεις μας. Να κινηθούμε με συγκεντρώσεις και πορείες διαμαρτυρίας για να ακουστεί η φωνή μας πιο δυνατά και να μην μπορούν να μας κατηγορήσουν για τίποτα όσοι θέλουν να μας σταματήσουν.

Τέλος η κίνηση των μαθητών θεωρούμε ότι ήταν δίκαιη και ότι δείχνει ότι υπάρχει πρόβλημα με τη μείωση των απουσιών. Αυτή η κίνηση θα πρέπει να είναι ερέθισμα για την ΠΣΕΜ, τα μαθητικά συμβούλια και γενικά όλους τους μαθητές για να παλέψουν για τα δικαιώματά τους.

Φώτης Φωτίου – Νεολαία Εναντία στον Εθνικισμό

ΜΕΧΡΙ ΠΟΙΟ ΣΗΜΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΥΜΑΣΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΚΦΡΑΣΗΣ;

Πέρα από τις απουσίες και την στολή οι νέοι κανονισμοί περιορίζουν την έκφρασή μας είτε είναι γραπτή είτε προφορική.

Αν δούμε τους κανονισμούς που αφορούν την έκφραση μπορούμε να καταλάβουμε πόσο περιοριστικοί μπορεί να είναι και ότι δεν είναι και τόσο «προοδευτικοί».

Ο ένας κανονισμός λοιπόν ξεκινά λέγοντας ότι οι μαθητές έχουν την ελευθερία έκφρασης αρκεί να μην εκφράζονται με τρόπο που να προσβάλουν, να μην προωθούν το μίσος... αλλά και να μην προωθούν κομματικές θέσεις!!

Δεν μας λένε όμως τι σημαίνει κομματική θέση! Γιατί δεν μπορούμε να λέμε ελεύθερα την άποψη μας αν συμπίπτει με την άποψη ενός κόμματος; Δηλαδή αν ένας μαθητής διαφωνεί με την αιχμαλωσία των αμπελοπουλιών και δεν ανήκει σε κανένα κόμμα θα του πουν ότι είναι παράνομος γιατί την άποψη του την συμερίζονται και οι οικολόγοι;

Ένας άλλος κανονισμός λέει ότι μόνο τα συμβούλια και η ΠΣΕΜ μπορούν να εκφράσουν γραπτά την άποψή τους.

Δηλαδή αν ένας μαθητής θέλει να πει κάτι και να το μάθουν όσοι περισσότεροι μαθητές γίνεται δεν μπορεί να το εκφράσει γραπτά;!!

Ειδικά τώρα με τους νέους κανονισμούς που ούτε η ΠΣΕΜ ούτε τα μαθητικά συμβούλια λειτουργούν δημοκρατικά για να μας αντιπροσωπεύουν, κανένας δεν μπορεί να εκφράσει τη γνώμη του.

Οι λίγοι μαθητές που γνωρίζουν τους κανονισμούς, προσπαθούν να ενημερώσουν τους συμμαθητές τους. Όταν όμως κάνουν κάποια γραπτή προσπάθεια (βλέπε άλλα άρθρα) βρίσκουν τον μπελά τους.

Εμείς όμως δεν θα μείνουμε με τα χέρια σταυρωμένα και να κοιτάμε άλλους να μιλάνε για εμάς. Θα πάρουμε ότι είναι δικό μας. Θα παλέψουμε για να έχουμε τα δικαιώματά μας. Πρέπει να οργανωθούμε σε ομάδες που μας εκφράζουν και παλεύουν για τα δικαιώματά μας για να δράσουμε συλλογικά και συντονισμένα. Έτσι τα αιτήματά μας θα εισακουστούν. Και αν δεν τα ακούσουν θα φροντίσουμε να ακουστούν.

Η Νεολαία Ενάντια στον Εθνικισμό κάνει εκστρατεία για να αναθεωρηθούν οι κανονισμοί και να γίνουν πιο δίκαιοι. Δεν θα δεχτούμε να αποφασίσουν ξανά για εμάς, χωρίς εμάς!

Για να μπορούμε:

Να λέμε ελεύθερα την άποψη μας

Να διαφωνούμε με τις επίσημες απόψεις του υπουργείου, του διευθυντή, της ΠΣΕΜ, των Κ.Μ.Σ. ή και του δασκάλου /καθηγητή χωρίς να περιμένουμε την ΠΣΕΜ ή το συμβούλιο αν αυτό δεν θέλει να δει τα προβλήματά μας

Να διακινούμε ελεύθερα τις ιδέες μας στο σχολείο, προφορικά ή γραπτά

Να μοιράζουμε ελεύθερα τις δικές μας ανακοινώσεις, προκηρύξεις, περιοδικά ή αλλά έντυπα μέσα στο σχολείο.

Να αναπτύξουμε ελεύθερα εκστρατείες π.χ. μάζεμα υπογραφών για κατάργηση της στολής

Να έχουμε συμμετοχή και να λαμβάνεται υπόψη η άποψη μας στις αποφάσεις που μας αφορούν π.χ. για την λειτουργία του σχολείου μας

Ήβη Παγιάτσου –Νεολαία Ενάντια στον Εθνικισμό

yrecyprus@yahoo.co.uk

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ: προς ανώμαλη προσγείωση

Η οικονομική κρίση στις Κυπριακές Αερογραμμές (ΚΑ) είχε ως αποτέλεσμα να προτείνει πέρυσι η διοίκηση ένα σχέδιο δράσης που περιλάμβανε μαζικές απολύσεις, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, περικοπές μισθών κτλ.

Κάθε φέτος και χειρότερα!!!

Φέτος το θέμα επανέρχεται δριμύτερο, με το κυβερνητικό αναθεωρημένο σχέδιο (με τις ευλογίες, βέβαια, της διοίκησης των ΚΑ). Στο αναθεωρημένο σχέδιο, οι μειώσεις στους μισθούς γίνονται κλιμακωτά μέχρι και 25% (εξαιρούνται οι αμειβόμενοι μέχρι £8.000 το χρόνο) από 8% που προέβλεπε το περσινό. Ως προς τις απολύσεις από 343 που προβλέπονταν, γίνονται 3851. Ακόμη, παραμένουν οι πρόνοιες του 1ου σχεδίου σχετικά με τη μείωση της συνεισφοράς της εταιρείας στο Ταμείο Προνοίας κατά 50%! Έτσι, ένα ποσοστό 63% των εξοικονομήσεων θα προέλθουν από θυσίες του προσωπικού (£22,8 εκατομμύρια)².

Το σχέδιο αυτό έχει σταλεί ήδη στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, χωρίς να έχουν ενημερωθεί γι' αυτό τα συνδικάτα, τα οποία έλαβαν από κοινού απόφαση να απορρίψουν το αναθεωρημένο «σχέδιο διάσωσης». Κι από πάνω, υπάρχει και δήλωση Ευρωπαίου Επιτρόπου για «εύρυθμη λειτουργία της εταιρείας και με 800 υπαλλήλους» (δηλ. 1000 απολύσεις αντί των προβλεπομένων περ. 400).

«Πωλείται όπως είναι επιπλωμένο»

Στο μεταξύ, ο πρόεδρος Τάσσος Παπαδόπουλος δήλωσε στις 3/11 ότι: «Η κυβέρνηση είναι προθυμότερη να πωλήσει την εταιρεία, αν υπάρχουν αγοραστές». Ο υπουργός Οικονομικών, έμμεσα αλλά σαφέστατα συμφώνησε, δηλώνοντας πως προς το παρόν δεν είναι αυτός ο στόχος (δηλ. η πώληση των ΚΑ), αλλά η επιβίωση της εταιρείας και «όταν υπάρξουν τέτοιες προτάσεις θα τις εξετάσουμε»³.

Τα θέλουν και τα λεν, ή τους ξεφεύγουν;

Οι δηλώσεις προέδρου και υπουργού έχουν 2 στόχους. Αφενός, να βάλουν το μαχαίρι στο κόκαλο στους εργαζόμενους ώστε να αποδεχθούν το σχέδιο με τα κουτσορεμένα μεροκάματα και τις απολύσεις. Αφετέρου, πρόκειται για ανοιχτή πρόσκληση στο ιδιωτικό κεφάλαιο για εξαγορά της εταιρείας αφού συμμαζευτούν κάπως οι ζημιές της.

ΑΚΕΛ

Ο ΓΓ του ΑΚΕΛ, Δ. Χριστόφιας, σε δηλώσεις του αναφέρθηκε στην έντονη εναντίωση του κόμματός του στο ενδεχόμενο κλεισίματος των ΚΑ και το ΑΚΕΛ εναντιώνεται στην πώλησή τους κάτω από οποιοδήποτε συνθήκες. Την ίδια στιγμή, όμως, θέση του ΑΚΕΛ είναι «οι περικοπές να μην είναι μονόπλευρες» (Χαραυγή, 4/11/05). Δεν καταδικάζει, ούτε καν αναφέρεται στην απόλυση των 385 από τους 1.840 εργαζόμενους!!! Ως συγκυβερνών κόμμα, το ΑΚΕΛ είναι συνυπεύθυνο! Κι ας φωνάζει η ΕΔΟΝ (νεολαία ΑΚΕΛ) στις διαδηλώσεις το «μέλλον μας είναι ο σοσιαλισμός».

Αφορά όλους μας

Το να μην ξεπουληθούν οι ΚΑ στο βωμό του ιδιωτικού κεφαλαίου και του κέρδους, δεν αφορά μόνο τους εργαζόμενους σ' αυτές, αλλά όλους μας.

Μετά από την αεροπορική τραγωδία του Αυγούστου, είναι προφανές τι μπορεί να θυσιάσουν κάποιοι, ώστε να είναι η εταιρεία πιο επικερδής γι' αυτούς.

Γι' αυτό το λόγο το πρώτο που πρέπει να ξεκαθαριστεί είναι η εναντίωσή μας στην ιδιωτικοποίηση των ΚΑ. Οι ΚΑ πρέπει να επιβιώσουν σαν μια δημόσια επιχείρηση, όχι όμως κάτω από διοικήσεις όπως είναι οι σημερινές. Η διοίκηση πρέπει να περάσει στα χέρια ανθρώπων που να εκπροσωπούν τους εργαζόμενους και την κοινωνία. Να εκλέγονται, να ελέγχονται και να ανακαλούνται ανά πάσα στιγμή, από τους ίδιους τους εργαζόμενους, το ευρύτερο συνδικαλιστικό κίνημα και κοινωνικούς φορείς, κάτω από συνθήκες πλήρους διαφάνειας, για να μην υπάρχει κακοδιαχείριση, σπατάλες, και διαφθορά.

Για να είναι η ΚΑΙ στην υπηρεσία της κοινωνίας, κι όχι του κέρδους, που οδηγεί σε εγκλήματα όπως αυτό της Helios.

1 Εφημερίδα Χαραυγή, 4/11/05

2 Εφημερίδα Πολίτης, 5/11/05.

3 Εφημερίδα Πολίτης, 4/11/05)

Αμαλία Λοϊζίδου – Νεολαία Ενάντια στον Εθνικισμό

E-mail: yrecyprus@yahoo.co.uk

Ο Λεπέν στην Κύπρο

Στις 28 Οκτωβρίου έφτασε στο αεροδρόμιο Λάρνακας ο γάλλος ακροδεξιός ευρωβουλευτής Λεπέν, θαυμαστής του Χίτλερ.

Με πρωτοβουλία της Κίνησης για Ισότητα, Στήριξη και Αντιρατσισμό (ΚΙΣΑ) οργανώθηκαν δύο συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας. Η Νεολαία Ενάντια στον Εθνικισμό συμμετείχε ενεργά και στις δύο κινητοποιήσεις.

Με την πεποίθηση ότι ο τουρκικός πολιτισμός και το ισλάμ είναι κατώτερα των όσων αντιπροσωπεύει για τον Λεπέν η λευκή και “καθαρή” Ευρώπη, ήρθε να κάνει ρατσιστική, εθνικιστική προπαγάνδα ενάντια στην ενότητα των 2 κοινοτήτων και των όποιων άλλων καταγωγής εργαζομένων στην Κύπρο.

Η πρώτη συγκέντρωση έγινε στις 28/10 ημέρα άφιξης του Λεπέν με στόχο τον αποκλεισμό του στο αεροδρόμιο. Στο αεροδρόμιο μαζεύτηκαν γύρω στα 50 άτομα από διάφορες οργανώσεις και από τις 2 πλευρές του νησιού, καθώς και μετανάστες. Με συνθήματα όπως “Hitler-Lepen never again” και “Ο λαός δεν ξεχνά, τους φασίστες τους κρεμά” καταφέραμε να κρατήσουμε τον Λεπέν αρκετή ώρα μέσα στο αεροδρόμιο. Αυτό που είπε μετά η Πολιτική Αεροπορία σε αντιπροσώπους από την ΚΙΣΑ ήταν ότι είχε χαλάσει το αυτοκίνητό του και περίμενε να το επιδιορθώσουν για να φύγει!!

Η 2η συγκέντρωση ήταν την 1η Νοεμβρίου έξω από το ξενοδοχείο όπου θα έδινε μια διάλεξη. Ο στόχος ήταν να μη δοθεί κάλυψη στο γεγονός από τα ΜΜΕ και να ματαιωθεί η διάλεξη. Εκεί μαζευτήκαμε γύρω στα 100 άτομα. Αυτή τη φορά συμμετείχε και η ΕΔΟΝ (νεολαία ΑΚΕΛ).

Με πικέτες, σημαίες, πανό και αντιφασιστικά συνθήματα πετύχαμε να σταματήσουμε τον Λεπέν από το να δώσει τη διάλεξή του. Παρόλα αυτά οι δημοσιογράφοι πήρανε δηλώσεις του που βγήκαν στα ΜΜΕ. Συγκεκριμένα για τους διαδηλωτές είπε: “Τι φωνάζετε εδώ πέρα; Με την Άγκυρα θα πρέπει να τα βάζετε”. (!!!).

Στη διάρκεια της συγκέντρωσης βγήκε κάποιος από το ξενοδοχείο (προφανώς πήγε να ακούσει τις νεοφασιστικές απόψεις του Λεπέν) και μας είπε να φύγουμε και να πάμε στους φίλους μας τους Τούρκους. Οι διαδηλωτές αντέδρασαν, αναγκάζοντάς τον να μπει και πάλι μέσα στο ξενοδοχείο. Ακόμη, συνέχεια υπήρχαν άνθρωποι της προσωπικής ασφάλειας του Λεπέν που μας φωτογράφιζαν.

Η ΕΔΟΝ δεν συμμετείχε στην κινητοποίηση της Παρασκευής αλλά μόνο της Τρίτης. Κι αυτό γιατί κατάλαβε πως το θέμα θα έπαιρνε διαστάσεις. Στο εκφραστικό όργανο του ΑΚΕΛ, τη Χαραυγή, γράψανε ότι η συγκέντρωση έγινε με δική τους πρωτοβουλία, – πράγμα το οποίο αποτελεί ψέμα.

Κάποια από τα συνθήματά που φώναζε η ΕΔΟΝ τα σχολιάσαμε μιλώντας με μέλη τους πράγμα που φάνηκε να έβαζε σε σκέψεις κάποια από αυτά. Έτσι όταν φωνάζανε το σύνθημα ότι “το μέλλον μας είναι ο σοσιαλισμός” εμείς ‘απαντούσαμε’ απαριθμώντας τα αντεργατικά μέτρα που συναποφάσισε το κόμμα τους μέσω της συμμετοχής του στην κυβέρνηση (συντάξεις, μαζικές απολύσεις, ιδιωτικοποιήσεις). Τους είπαμε επίσης πως ο Κατσουρίδης (ηγετικό στέλεχος της ΚΕ και θεωρητικός του κόμματος) μιλώντας στο τελευταίο τους συνέδριο είπε ότι είναι νωρίς για σοσιαλισμό.

Η ανθρωπότητα ολόκληρη υπέφερε από τα αποτελέσματα της φασιστικής/ναζιστικής ιδεολογίας με αποκορύφωμα το Ολοκαύτωμα και τα εκατομμύρια των νεκρών στο Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο (που παρεπιπτόντως για τον Λεπέν είναι μια “λεπτομέρεια της Ιστορίας”).

Παλεύουμε και θα παλεύουμε για όσο θα υπάρχουν αυτοί οι άνθρωποι που θαυμάζουν, εκφράζουν και συνεχίζουν τη συγκεκριμένη ιδεολογία τόσο στις δηλώσεις τους, όσο και στις πράξεις τους.

Αμαλία Λοιζίδου

Νεολαία Ενάντια στον Εθνικισμό

yrecyprus@yahoo.co.uk

Ρατσισμός ΚΑΙ στα σχολεία;

Φανταστείτε μια τυπική μέρα σ' ένα Γυμνάσιο της Κύπρου. Το κουδούνι χτυπά και οι μαθητές τρέχουν στις τάξεις. Αρχίζει το μάθημα – βάσανο. Βάσανο λόγω του καθηγητή που προκαλεί γενική δυσφορία στην τάξη. Για ποιους λόγους;

Ο καθηγητής αυτός (που μας διδάσκει από την Α' τάξη), από την πρώτη μέρα που πάτησε το πόδι του στην τάξη μας, έδειξε τη ρατσιστική του αντίληψη, με ένα υποτιθέμενο χιουμοριστικό σχόλιο για τους μετανάστες μαθητές της τάξης: «Τι το κάναμε εδώ μέσα; Πολυεθνικό τμήμα;». Στις επόμενες σχολικές χρονιές αποδείχτηκε ότι το σχόλιό του δεν ήταν

και τόσο χιουμοριστικό. Οι μαθητές από τη Γεωργία θεωρούν το μάθημα ένα συνεχές βασανιστήριο πλέον. Οι βαθμοί που τους βάζει; Ε. Η δικαιολογία του: «Δεν προσπαθούν καθόλου, απελπίστηκα πλέον μαζί τους». Για να προσπαθήσουν όμως οι μαθητές, πρέπει να τους δοθεί κίνητρο, για να αγαπήσουν το μάθημα, και όχι να υπάρχει συνεχής αντιπαράθεση μαζί τους.

Οι προσβολές του, όμως, «εκτοξεύονται» κι αλλού. Η εκδίκησή του ενάντια σε μαθητή που τόλμησε να πει την άποψή του; Μείωση βαθμού. Και η υπόθεση δεν τελειώνει εδώ. Φέτος όχι μόνο έκανε κυριολεκτικά δύσκολη τη ζωή σε μαθητές από άλλες χώρες, αλλά και μείωσε δυστυχώς όχι μόνο τον πιο πάνω μαθητή αλλά κι ακόμα ένα παιδί που τόλμησε να εκφράσει γνώμη, αποκαλώντας τον ως την καλύτερη ΜΑΘΗΤΡΙΑ (!) της τάξης. Ακόμα, αποκάλεσε μια μαθήτριά χοντρή, προκαλώντας τις κοροϊδίες των υπολοίπων.

Αξίζει να υπάρχουν σήμερα καθηγητές που μειώνουν και καταπατούν τα αισθήματα και την αυτοεκτίμηση των μαθητών; Κατά τη γνώμη μας είναι ΝΤΡΟΠΗ τέτοιοι άνθρωποι να εξακολουθούν να μας διδάσκουν. Δυστυχώς όμως καθηγητές και μη σαν κι αυτόν υπάρχουν πάρα πολλοί. Στο χέρι μας είναι να τους σταματήσουμε.

Χαρά Λαμπριανίδου

Φώτης Φωτίου

Πολιτικές Δίκες

Το κυπριακό κράτος επιχειρεί να εξουδετερώσει τον αναρχικό – αντιεξουσιαστικό χώρο, μέσω της βίαιης καταστολής και παρενόχλησης από την αστυνομία, τη λασπολογία και διαστρέβλωση των αναρχικών θέσεων από “δημοσιογράφους” και μ.μ.ε., καθώς και μια σειρά από δικαστικές διώξεις.

Στις 29/9/05 ολοκληρώθηκε η δίκη δύο συντρόφων μας, οι οποίοι αντιμετώπιζαν βαριές-στημένες κατηγορίες. Το δικαστήριο επέβαλε χρηματική ποινή £350 στον Άρη Μακρίδη και £200 στο Γιώργο Παπαδόπουλο.

Πριν απ’ αυτή την υπόθεση ο Άρης Μακρίδης είχε κατηγορηθεί ξανά ότι, ενώ νοσηλευόταν στο γενικό νοσοκομείο πάνω σε φορείο (μετά από τραυματισμό του από αστυνομικούς στα συμβάντα της πρεσβείας) χτύπησε αστυνομικό της ομάδας “Ζ” που βρισκόταν εκεί. Με ψευδείς και αντιφατικές μαρτυρίες μιας ακτινογράφου και ενός κλητήρα, καθώς και με το ότι ο δικαστής Ν. Σάντης ερμήνευσε τις μαρτυρίες με τέτοιο ακραίο τρόπο, ο Άρης καταδικάστηκε σε 15 μέρες φυλάκιση. Ο Άρης διαμαρτυρόμενος αρνήθηκε να εκτελέσει εργασία στις φυλακές και άρχισε απεργία πείνας. Η απεργία πείνας θεωρείται παράπτωμα στην Κύπρο και έτσι ο Άρης εξέτισε την ποινή του στην απομόνωση. Μάλιστα, όταν έκανε έφεση και του δόθηκαν τα πρακτικά της δίκης, πολλά άτομα που παρακολουθούσαν τη διαδικασία διαπίστωσαν ότι τα πρακτικά είχαν παραποιηθεί...

Σ’ αυτή την υπόθεση η γελοιότητα των κατηγοριών κατά της Κατερίνας Τζαβάρα ήταν τέτοια, που η ίδια η αστυνομία τις απέσυρε στην πρώτη δίκη. Οι αρλούμπες και τα ψέματα των μπάτσων (δεν θυμόταν την εποχή της διαδήλωσης, ανέφεραν λάθος ώρα, υπόδειξη ενός συντρόφου ενώ κατηγορούσε άλλο, κ. α) ήταν τόσο άθλια, που ο σύντροφος Κώστας Μιχαήλ απαλλάχτηκε λόγω του ότι δεν υπήρχε μαρτυρία εναντίον του. Σ’ αυτό το στάδιο ήμασταν σχετικά αισιόδοξοι, επειδή είχαμε φωτογραφικό υλικό (διέψευδε τους μπάτσους και τους έδειχνε να χτυπούν τον κόσμο), πόρισμα της επιτρόπου διοικήσεως εναντίον της αστυνομίας, κάρτα νοσηλείας που αποδεικνύει ότι ο Άρης είχε υποστεί διάσειση και μαρτυρίες υπεράσπισης χωρίς αντιφάσεις, μεταξύ των οποίων και δύο βουλευτές. Παρόλα αυτά το δικαστήριο θεώρησε τις αηδίες των μπάτσων αξιόπιστες και αναξιόπιστες τις μαρτυρίες της υπεράσπισης. Έκρινε ένοχο τον Άρη Μακρίδη σε όλες τις κατηγορίες και τον Γιώργο Παπαδόπουλο ένοχο στις τρεις πιο σοβαρές.

Ούτε αποδεχόμαστε, ούτε εμπιστευόμαστε την αστική “δικαιοσύνη”. Η σαπίλα αυτού του συστήματος είναι τέτοια, που ακόμα και σ’ αυτή τη τόσο ξεκάθαρα υπόθεση, ο δικαστής αγνόησε τα στοιχεία της υπόθεσης υιοθετώντας απόλυτα τις θέσεις των μπάτσων. Ουσιαστικά θεωρούμε ότι μέσα από κάθε σύλληψη ακολουθεί αυτόματα καταδίκη. Ενώ κανονικά προνοείτο ποινή φυλάκισης, είχαμε μόνο μικρά πρόστιμα. Αυτό δεν οφείλεται σε επιείκεια (!), αλλά ίσως

λόγω των πολλών κινητοποιήσεων και δημοσιότητας της υπόθεσης, το κράτος να ήθελε να αποφύγει περισσότερο πολιτικό κόστος.

Σύντροφοι από Κύπρο, exegersi2002@yahoo.com

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

«Το Κλισί είναι ένα εργατικό προάστιο του Παρισιού, παραδοσιακό οχυρό του κομμουνιστικού κόμματος που κατοικείται κατά 40% από μετανάστες, κυρίως από τις αραβικές χώρες της Β. Αφρικής».

Την Πέμπτη 27/10/05, ο 15χρονος Μαλού από το Μάλι και ο 17χρονος Ζιάντ από την Τυνησία, έχασαν τη ζωή τους από ηλεκτροπληξία στη προσπάθειά τους να ξεφύγουν από αστυνομικούς. Ο γάλλος υπουργός εσωτερικών Νικολά Σαρκοζί μίλησε για “αλήτες”, “αποβράσματα” και “γάγγραινα που πρέπει να ξεριζώσουμε”.

Ο θάνατος των δύο παιδιών ήταν ο σπινθήρας για να ξεσπάσουν βίαιες συγκρούσεις, οι οποίες επεκτάθηκαν σε ολόκληρη τη Γαλλία, αλλά και σε ορισμένες πόλεις στη Γερμανία... Οι τραυματίες είναι δεκάδες και οι συλληφθέντες εκατοντάδες... Παράλληλα έχουν αναφερθεί εμπρησμοί αυτοκινήτων σε Βέλγιο, Ελλάδα...ως συμβολικές ενέργειες αλληλεγγύης που σαμποτάρουν αυτοκίνητα προνομιούχων ατόμων (κεφαλαιοκράτες, διπλωμάτες) και στη περίπτωση της Αθήνας αντιπροσωπεύει της γαλλικής αυτοκινητοβιομηχανίας.

Τα αίτια που προκαλούν την αβεβαιότητα, τη μιζέρια και την οργή των ανθρώπων είναι τα υψηλά ποσοστά ανεργίας (μέχρι και 40%), ο ρατσισμός, η ταπεινωτικοί έλεγχοι, οι αυθαίρετες συλλήψεις, η κατασκευασμένες καταδίκες από την αστυνομία... Το κείμενο που ακολουθεί επιβεβαιώνει τα όσα αναφέρθηκαν. Είναι παρμένο από το 93- Seine – St Denis, ένα διοικητικό διαμέρισμα αποτελούμενο από λαϊκά προάστια ΒΑ του Παρισιού:

Η εξέγερση λυσομανά, το αντάρτικο πόλεων εξαπλώθηκε σε όλες τις συνοικίες. Οι αιτίες βρίσκονται στην κοινωνική αδικία και στην καθημερινή βία: διακρίσεις, περιθωριοποίηση ανυπόφορες συνθήκες ζωής. Σήμερα είναι πια πολύ αργά για τους «μεγάλους μας δούκες» να πάρουν νέα μέτρα, για να κάνουν πιο υποφερτές τις συνθήκες ζωής στις συνοικίες μας, που ούτως ή άλλως δεν ήταν ποτέ ανθρώπινες ούτε ποτέ θα γίνουν. Δεν θέλουμε πια τον διάλογο, αρκετά κοροϊδέσατε με τα λόγια τους πατεράδες και τις οικογένειές μας. Ο διάλογος έχει πάψει μια για πάντα, μην προσπαθείτε να μας αποκοιμίσετε. ΜΗΝ ΝΟΜΙΖΕΤΕ ΟΤΙ ΘΑ ΜΑΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΕΤΕ επειδή βάζετε τους ιμάμηδες και τα φερέφωνα που έχετε μετατρέψει σε όργανά σας να εκδίδουν εκκλήσεις για ηρεμία. Δεν έχουμε όπλα μαζικής καταστροφής, μόνο

μερικά αυτοσχέδια εκρηκτικά, δεν έχουμε βομβαρδιστικά, έχουμε μόνο τις τσέπες μας... τρέμετε όμως μικροί βαρόνοι του Νεϊγύ (σικ προάστιο στα δυτικά του Παρισιού, παραδοσιακός τόπος κατοικίας πολλών αξιωματικών του στρατού και μεγαλοαστών)! Σήμερα είμαστε στις συνοικίες μας, σε λίγες μέρες θα είμαστε στην πόρτα του σπιτιού σας! Η μάχη που ξεκινάει είναι μακρά και δίκαιη. Είμαστε δημιούργημα της κοινωνίας, κι αυτό δείχνει ότι ο πολιτισμός σας βαδίζει στον χαμό. Δεν έχουμε τίποτε πια να χάσουμε, θα προτιμήσουμε να πνιγούμε μέσα στο αίμα, παρά μέσα στα σκατά...

Το γαλλικό κράτος προπαγανδίζει από τα μμε περί “υποκινούμενων από φανατικούς ισλαμιστές ή εμπόρους ναρκωτικών(!)”, καλλιεργώντας το κλίμα για παραδειγματική καταστολή των εξεγερμένων, απειλώντας και με απελάσεις κατά των μεταναστών συλληφθέντων.

Στην Κύπρο τα μμε υπονομεύουν τον δίκαιο αγώνα των φτωχών ανθρώπων, με επιφανειακές αναφορές για τις συνθήκες που επικρατούν στη Γαλλία. Παρουσιάζουν με ιδιαίτερη έμφαση άσκοπες καταστροφές υλικών αγαθών, καθώς και επαναλαμβανόμενες δηλώσεις διάφορων αγανακτισμένων πολιτών.

Βάση των στοιχείων που κατέχω, εκατοντάδες συλληφθέντες έχουν καταδικαστεί σε ποινές φυλάκισης ή υπό όρους (αναστολή, κοινωνική εργασία), ενώ άλλοι κρατούνται για να προσαχθούν ενώπιον της αστικής δικαιοσύνης.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ

ΚΑΙ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΕΞΕΓΕΙΡΟΝΤΑΙ...

14/11/05

Γ.Κ.

Exegersi2002@yahoo.com

Burn, baby, burn: Μια απόπειρα σημειολογικής ανάλυσης των καμένων αυτοκινήτων.

Όταν σε μια φάση άρχισα να παρακολουθώ τον καθημερινό αριθμό των καμένων αυτοκινήτων στην Γαλλία, αθθυμήθηκα την φάση στο Ιράκ, τότε στα πρώτα στάδια της εμφάνισης της αντίστασης, που η καταγραφή του αριθμού των επιθέσεων κάθε μέρα λειτουργούσε σαν βαρόμετρο.. Βέβαια η ιρακινή αντίσταση ήταν οργανωμένη τζαι εμφανιζόταν σταδιακά, ενώ η εξέγερση στην Γαλλία ήταν ένα ξέσπασμα το οποίο αργά η

γρήγορα θα τελειώνει.. Η μπορεί αυτό το ξέσπασμα να είναι μέρος μιας εξελικτικής ιστορικής διαδικασίας... Πάντως οι 3 εβδομάδες πρέπει να ήταν ένα είδος ρεκόρ για τέτοιου είδους εξεγέρσεις... Τι εκπροσωπούν αυτές οι εξεγέρσεις? Αν το εξετάσουμε σημειολογικά θα πρέπει σαφώς να εξετάσουμε τι εκπροσωπεί το «καμένο αυτοκίνητο». Ιστορικά οι εξεγέρσεις των πόλεων περιστρέφονταν γύρω από το σύμβολο του οδοφράγματος – και το 68 τα αυτοκίνητα έγιναν για πρώτη φορά υλικό για αυτήν την παράδοση που πάει πίσω στην Κομμούνα και την Γαλλική επανάσταση. Το αυτοκίνητο είναι βέβαια ευκολοχρησιμοποιήτο υλικό στους δρόμους [μετακινείται εύκολα για να φτιάξει κάποιος οδόφραγμα] αλλά η χρήση του αγγίζει και μια άλλη διάσταση – την ίδια την χρήση των δρόμων. Τα αυτοκίνητα κατέλαβαν τους δρόμους και περιόρισαν τους ανθρώπους – και τις διαδηλώσεις-στα πεζοδρόμια. Μια φορά στην Αμερική εβρέθηκα τζαι σε διαδήλωση που εσταμάταν στα φώτα! Το άλλο υλικό το οποίο ταυτίστηκε με τις εξεγέρσεις στις πόλεις ιδιαίτερα μετά την δεκαετία του 70 [και ιδιαίτερα το 77] ήταν η μολότοφ – και κατά συνέπεια η φωτιά. Εδώ οι στόχοι ήταν πιο ευδιάκριτοι: τράπεζες, καταστήματα.. Η αυτοσχέδια βόμβα είσιεν σαν στόχο τα σύμβολα της καταναλωτικής καπιταλιστικής κοινωνίας. Και η φωτιά – οι φλόγες στις πόλεις είναι ένα ευδιάκριτο σύμβολο ρήξης, ανατροπής, ταραχής. Αλλά τζαι μαγνήτης βέβαια για τους κράχτες της εποχής του θεάματος, τα ΜΜΕ. Η εξέγερση των γαλλικών προαστίων εστίασε στο καμένο αυτοκίνητο [τζαι σε λιγότερο βαθμό τα καμένα κτίρια – με έμφαση όχι μόνο στα σύμβολα του καπιταλισμού αλλά και του κράτους]. Υποψιάζομαι ότι το καμένο αυτοκίνητο έρκεται που το Ιράκ. Οι εικόνες των καμένων αμερικανικών [στρατιωτικών η μη] οχημάτων με τους ιρακινούς να πανηγυρίζουν γύρω τους – η ακόμα και η θεαματική ειδησεογραφία για τα αυτοκίνητα-βόμβες – εισήγαγαν στο ρεπερτόριο της εξέγερσης στην πόλη, το νέο σημείο: το φλεγόμενο αυτοκίνητο σαν ένδειξη οργής, σαν μαθηματικό σημείο καταγραφής του μεγέθους της εξέγερσης, αλλά και σαν μια αλληγορική αναφορά σε ένα νέο είδος ανταρτοπόλεμου στις μητροπόλεις – όπου οι φτωχοί και οι αποκλεισμένοι καίνε τα σύμβολα του πλούτου, κατανάλωσης, status.

Τι εκπροσωπούν οι νεαροί κατά συνέπεια; Στην φρασεολογία της ιταλικής αυτονομίας του 1977, είναι μέρος του «κοινωνικού προλεταριάτου». Ενός προλεταριάτου το οποίο μέσα σε μια

κοινωνία η οποία μπορεί να ειπωθεί σαν ένα συλλογικό εργοστάσιο παραγωγής και διακίνησης [υλικών και άυλων] εμπορευμάτων, αποτελούν την εργασιακή πρώτη ύλη της αποσπασματικής /ελαστικής εργασίας αλλά και το «πλήθος» το οποίο δεν ζητά πια μόνο την επιβίωση αλλά και «ποιότητα» - μια ζωή με «νόημα». Και αυτή η αναζήτηση νοήματος γίνεται σε ένα πλαίσιο όπου η εμπορευματοποίηση των πάντων και η προβολή της μέσα από τα ΜΜΕ, δημιουργά ένα συνολικό σύστημα θεαματικής συμμετοχής σε μια ζωή που επιμένει «να είναι αλλού». Οι υποσχέσεις της διαφήμισης απλά οξύνουν τις προσμονές και τα όνειρα εκείνης της μερίδας του πληθυσμού που είναι εγκλωβισμένη και δεν μπορεί να απολαύσει ούτε καν την θεαματική συμμετοχή στο ψέμα της εμπειρίας του θεάματος.

Στις μητροπόλεις του βορρά είναι μια μειοψηφία – και μάλιστα μια μειοψηφία η οποία δεν μπορεί καν να αρθρώσει ένα κατάλογο με αιτήματα.. Απλά κάθε βράδυ καταμετρούνταν μια ποσότητα καμένων αυτοκινήτων σαν βαρόμετρο της διάθεσης αυτών των μεταμοντέρνων «ανταρτών πόλης». Είναι αποσπάσματα, κομμάτια χωρίς αναφορά σε ολότητα. Οι πολιτικοί προσπαθούσαν να πιάσουν μια φευγαλέα οντότητα: ξεκίνησαν με την δαιμονοποίηση του Σαρκοζί για τους «αλήτες» και αφού αυτό δεν έπαιξε, άρχισε η μάντα να παίζει τραγούδια αγάπης και στοργής για το χαμένο πρόβατο: οι αλήτες έγιναν «παιδιά της δημοκρατίας» και μετά «γιοι και κόρες όλων μας» στο διάγγελμα του Σιράκ.

Είναι μειοψηφία χωρίς πολιτικό λόγο – στο εσωτερικό της Γαλλίας αλλά και της Ευρώπης ευρύτερα όπως έδειξαν και οι φωτιές που έκαμαν δειλές εμφανίσεις στην Γερμανία και πιο έντονες στις Κάτω Χώρες και την Αθήνα. Όμως παγκόσμια, είναι έκφραση μιας «εκτός των συνόρων» πλειοψηφικής εμπειρίας. Είναι αυτοί που ζουν στο εσωτερικό των μητροπόλεων οι οποίοι είναι προϊόντα της ευρύτερης εξαθλίωσης στον πλανήτη, αυτοί που πέρασαν η περνούν τα σύνορα σαν μετανάστες, σαν η ασυνείδητη ακόμα απάντηση του παγκόσμιου κοινωνικού προλεταριάτου στο παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο.

Οι εξεγέρσεις του κοινωνικού προλεταριάτου στις μητροπόλεις έχουν πια μια ιστορικότητα που ξεκινά από τις εξεγέρσεις των μαύρων στις ΗΠΑ την δεκαετία του 60, έχουν σαν κομβικό σημείο αναφοράς την εξέγερση του Μπρίξτον την δεκαετία του 80, του Λος Άντζελες την δεκαετία του 90, και τώρα την γαλλική εξέγερση. Αυτά τα κινήματα δεν έχουν λόγο παρά αποσπασματικές δηλώσεις των συμμετεχόντων, γκράφιτι και την σημειολογία της πράξης. Μέρος αυτού του ρεύματος [αλλά με μια «θεωρία» ιστορικής αυτοσυνείδησης] είναι και η αναρχοαυτόνομη πρακτική που γεννήθηκε στην Ιταλία το 77 και απλώθηκε στην Γερμανία, Ελλάδα, Ελβετία, Ολλανδία.. Και που είδαμε σαν επανάληψη στην Γένοβα. Άλλωστε η περιγραφή της στιγμής που η μοναξιά γίνεται συλλογικότητα μέσα από την βία του σαμποτάζ, υπήρξε ένα από τα επίμαχα σημεία που καταδίκασαν τον Νέγκρι στην φυλακή, στα τέλη της δεκαετίας του 70:

«..Τίποτα δεν φανερώνει σε τέτοιο βαθμό την τεράστια ιστορική θετικότητα της εργατικής αυτοαξιοποίησης, τίποτα πιο πολύ από το σαμποτάζ...τίποτα πιο πολύ από την αδιάκοπη δραστηριότητα μου σαν ελεύθερος σκοπευτής, σαμποτέρ, κοπανατζής, παρεκτρεπόμενος,

εγκληματίας. Αμέσως αισθάνομαι την θερμότητα της εργατικής κοινότητας κάθε φορά που κατεβάζω την κουκούλα για να κρύψω το πρόσωπο μου. Αυτή η μοναξιά είναι δημιουργική, αυτή η αποξένωση είναι η μόνη πραγματική συλλογικότητα που γνωρίζω. Ούτε μένω αδιάφορος μπροστά στην ευτυχία του αποτελέσματος: κάθε καταστρεπτική πράξη και κάθε σαμποτάζ απηχεί πάνω μου σαν σινιάλο ταξικής συναδέλφωσης.» [«Κυριαρχία και Σαμποτάζ»]

Υπάρχει βέβαια και η άλλη προοπτική – η επιλογή των 4 που ανατίναξαν τα τραίνα και το λεωφορείο στο Λονδίνο το καλοκαίρι. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς θρησκευόμενος μουσουλμάνος για να βιώσει την αντιτρομοκρατική υστερία, η ακόμα και την πιο soft υστερία πρόσφατα για την Τουρκία «προ των πυλών», σαν μια σειρά από υπονοούμενα και προσβολές στην αξιοπρέπεια όλων αυτών των νεαρών, μουσουλμανικής καταγωγής, που γεννήθηκαν στις λευκές χριστιανικές κοινωνίες. Η αξιοπρέπεια είναι μέρος των αιτημάτων του κοινωνικού προλεταριάτου όπως παρατήρησε και ο αντάρτης ποιητής από την Τσιάπας του Μεξικού . Οι 4 του Λονδίνου αποφάσισαν με την ψυχρή αποφασιστικότητα του ατόμου που βλέπει τον θάνατο στα μάτια, να δώσουν ένα μάθημα στην βρετανική κοινωνία που ανέχεται αυτό το κλίμα, αυτόν το πρωθυπουργό, τον ιμπεριαλισμό για αιώνες – μετέφεραν μια μέρα της την Βαγδάτης στο Λονδίνο. Σαν πράξη ελάχιστης δικαιοσύνης. Στην Γαλλία η εξέγερση έμεινε πιστή στην αριστερή επαναστατική λογική να επιλέγονται υλικοί [και αν δυνατό καπιταλιστικοί] στόχοι παρά ανθρώπινοι. Όμως η πηγή είναι η ίδια. Όπως και η πίεση για πράξη – είναι η ρίζα που παράγει το πνεύμα της νεωτερικής άρνησης που προφητικά κατέγραψε ο Γκαίτε μέσα από τα λόγια του Μεφιστοφελή στον Φάουστ:

«[είμαι]..μέρος από την δύναμη που πιάνει

όλο κακό να κάμει και όλο καλό κάνει..

το πνεύμα είμαι που τα πάντα αρνιέται!

..αν του περνά τ' ανθρώπου του μωρού αυτού κόσμου,

πως είναι κάτι ακέραιο – μέρος είμαι εγώ

του μέρους, όλο που ήταν αρχικά,

μέρος του σκότους που γέννησε το φως...»

Σάββας Μενοίκου

Παρέλαση, το γουντικό-ναζιστικό κατάλοιπο

Οι παρελάσεις στην Ελλάδα, όπως και στην Κύπρο, επιβλήθηκαν κατά τη διάρκεια της δικτατορίας του Μεταξά τον οποίο είχε συνεπάρει η πειθαρχία και ομοιομορφία της χιτλερικής νεολαίας. Η παρέλαση «ανακαλύφθηκε» από τον Φρειδερίκο της Πρωσίας και μέσα στο χρόνο εκτός από τους στρατιώτες επιβλήθηκε και στους μαθητές και δεν υπήρχε πουθενά πριν δημιουργηθούν εθνικά κράτη. Σήμερα, οι μαθητικές παρελάσεις εφαρμόζονται μόνο σε Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο.

Σημαίες παντού, στρατιωτικά εμβατήρια και οι δρόμοι γεμίζουν γονείς μαθητριών/τών που περήφανα παρακολουθούν τα παιδιά τους πειθαρχημένα και ομοιόμορφα να βαδίζουν σε γραμμές (οι “καλύτεροι” μπροστά, οι “κακοί” πίσω) και να χαιρετούν καμαρωτά τον “αρχηγό” (πρόεδρο της “δημοκρατίας”).

Η ομοιομορφία της στολής και του βήματος δικαιολογείται όπως μας λένε με το ότι υπάρχει ισότητα (κανείς όμως δεν μιλά για την πολιτική, οικονομική και κοινωνική ανισότητα!). Στην καθημερινή ζωή, τα αφεντικά έχουν ως δούλους τους εργάτες να δουλεύουν κάθε μέρα γι’ αυτούς, πλουτίζοντας με χρήμα και δίνοντας τους ψίχουλα για να επιβιώσουν.

Οι εθνικές επέτειοι χρειάζονται στο κράτος που θέλει να κάνει πλύση εγκεφάλου στον λαό για να πιστεύει στην εθνική ενότητα και στην ύπαρξη εθνικών εχθρών και έτσι σε καιρούς κρίσης να μεθοδεύει το εθνικό πρόσταγμα «αφεντικά και δούλοι ένα είμαστε ούλοι» (!!).

Στα σχολεία οι μαθητές/τριες υποβάλλονται σε εθνικιστικές λογικές μέσω διαφόρων μεθόδων όπως η υποχρεωτική συμμετοχή σε εθνικούς εορτασμούς και παρελάσεις, η επιβολή της προσευχής, η υποταγή σε εθνικά σύμβολα καθώς και μέσω της ίδιας της γνώσης που παρέχει (π.χ. εκμάθηση της εθνικής ιστορίας διαστρεβλωμένης και χωρίς κανένα περιθώριο αμφισβήτησης από την πλευρά των μαθητών). Επικρατεί δηλαδή το γνωστό σε όλους “πίστευε και μη ερεύνα”. Οι παρελάσεις στα σχολεία της Κύπρου είναι υποχρεωτικές, σαν να πρόκειται για μάθημα (που γίνεται σε ημέρα επίσημης αργίας του κράτους). Είναι ένας τρόπος να χάνεις λίγες ώρες βαρετού μαθήματος ή κάτι περισσότερο;

Στην Ελλάδα πέρσι, σε κάποιο σχολείο, όταν μια Αλβανίδα μαθήτρια αρίστευσε και προοριζόταν για σημαιοφόρος της παρέλασης είχε γίνει κατάληψη ενός γυμνασίου στη Λάπα Αχαΐας από μαθητές και γονείς, προκειμένου να μη σηκώσει την ελληνική σημαία μία μαθήτρια από την Αλβανία. Σε άλλη περίπτωση όπου μια Ελληνίδα γυμνάστρια (Φρ. Ρωμάνου) αρνήθηκε

να συνοδέψει στην παρέλαση τους μαθητές, ασκήθηκε εναντίον της ποινική δίωξη (κράτηση μισθού 20 ημερών). Φέτος, μια μαθήτρια στην Θεσσαλονίκη που αρίστευσε σε όλα τα μαθήματα, αρνήθηκε να συμμετάσχει στην παρέλαση για συνειδησιακούς λόγους.

Προσοχή, ανάπαυση και βηματισμός – Μέσα στην παρέλαση γεννιέται ο φασισμός!

Black Cat

Για την Πόλη της Λευκωσίας

Περπατώντας τα πρωινά του Σαββάτου πίσω από την Αρχιεπισκοπή, περνά κανείς από τον κύριο Δημήτρη τον ποδηλατά, το πελεκανιό με την μεγάλη ξύλινη πόρτα, το γκραφίτι που διαβάζει «The Pope is dead», το σκονισμένο και σφαλισμένο τυπογραφείο «Κόσμος», και μετά μια απλωσιά και ακούγονται οι φωνές της λαϊκής αγοράς έξω από το Παλαιό Δημαρχείο «θκυό σακκούλλες δέκα σελίνια οι τομάτες!» και κοιτάς προς τα πάνω και βλέπεις ουρανό πολύ και κοιτάς προς τα κάτω, και μέσα από την περιφραξη και το πράσινο δίκτυ βλέπεις καλυμμένη με άσπρα υφάσματα αδιάβροχα μια πόλη, την πόλη, που σε κρυφοκοιτάζει. Τα σχέδια των δημοτικών αρχών προβλέπουν ότι σύντομα τη γωνιά αυτή της βυζαντινής και μεσαιωνικής πόλης (η οποία διατηρεί και δάπεδο της εποχής του Χαλκού!) θα τη βλέπουμε να ξετρυπώνει δίπλα ή/και κάτω από τον όγκο του μεγαλειώδους νέου Δημοτικού Μεγάρου.

«Η μόνη περιουσία είναι η μνήμη» λέει ο Φίλιππος Κουτσαφτής στο ντοκυμαντέρ του για την Ελευσίνα «Αγέλαστος Πέτρα» (2000), όπου ο κατατρεγμένος και αλαφροϊσκιωτος Παναγιώτης Φαρμάκης με εμμονή ψάχνει για αρχαιολογικά κατάλοιπα μέσα από τα μπάζα της Ελευσίνας και μεταφέρει στο Μουσείο με το καροτσάκι του τμήματα αρχαίων κολόνων που βρήκε πεταμένα κάπου κοντά στη θάλασσα...

Τα νεο-αποκαλυφθέντα τμήματα της πόλης μας ήρθε φέτος να επισκεφτεί ο διεθνούς φήμης καθηγητής του Πανεπιστημίου του Αάχεν της Γερμανίας, αρχαιολόγος Μίκαελ Γιάνσεν το

όνομα του οποίου ήταν μέσα στον κατάλογο εμπειρογνομόνων που συντάχθηκε από την Ουνέσκο για λογαριασμό του Τμήματος Αρχαιοτήτων και του Δήμου Λευκωσίας. Ο καθηγητής πρότεινε κάποιες 'λύσεις' για τους τρόπους με τους οποίους θα μπορούσαν πιο ανώδυνα να συμβιώσουν τα αρχαιολογικά κατάλοιπα με το Μέγαρο αλλά εμείς εδώ θα κρατήσουμε την αντίδραση του καθηγητή όταν του αναφέρθηκε ότι έχει ήδη ληφθεί η πολιτική απόφαση για την κατασκευή του δημοτικού μεγάρου στη συγκεκριμένη περιοχή «...αυτό είναι το τελευταίο έργο που θα μπορούσατε να φέρετε μέσα στην πόλη» (Ο Φιλελεύθερος 01/10/2005, σ. 3). Την ίδια ώρα και λίγο πιο πέρα, στην περιοχή της Καστελλιώτισσας, εκεί όπου συναντάει η οδός Μεγάλου Αλεξάνδρου την Αλεξίου Κομνηνού, ο μηχανικός εκσκαφέας ξεκινούσε την εκσκαφή για τη δημιουργία του υπόγειου χώρου στάθμευσης του προβλεπόμενου κτιρίου του Συμβουλίου Αποχετεύσεως Λευκωσίας (ΣΑΛ). Αυτές τις μέρες μπορεί κανείς να δει από το δρόμο τα αρχαιολογικά κατάλοιπα που έχουν εντοπιστεί στο χώρο αυτό. Η σημασία τους ακόμη δεν έχει ανακοινωθεί όμως ως περαστικός μπορείς μέσα από την περιφραξη να δεις ακόμη ένα τμήμα της πόλης να φανερώνεται μέσα από το λασπωμένο χώμα.

Δρόμοι αρχαίοι λιθόστρωτοι, εργαστήρια της ελληνιστικής πόλης στον κατάσπαρτο από αρχαιότητες λόφο του Αγίου Γεωργίου (ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ), πηγάδια, δεξαμενές, εκκλησίες πλαισιωμένες με ταφές, μοναστήρια μεσαιωνικά... Η ιστορία της πρωτεύουσας αποκαλύπτεται εδώ και μια δεκαετία διακριτικά και αθόρυβα με ρυθμούς όμως ραγδαίους. Και αυτό χάρη στα

αναπτυξιακά σχέδια για την ανέγερση ως επί το πλείστον δημοτικών και κρατικών κτηρίων: Βουλή των Αντιπροσώπων, Δημαρχείο, Ανώτατο Δικαστήριο, Πολεοδομία, Συμβούλιο Αποχετεύσεως Λευκωσίας. Η πόλη αυτή ξαφνικά έχει γεμίσει από ανασκαφές σωστικού χαρακτήρα. Με απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, από τον Ιούνιο του 2004 η εντός των μεσαιωνικών τειχών Λευκωσία κηρύχθηκε ολόκληρη ‘μνημείο Β΄ Πίνακος’ πράγμα που σημαίνει ότι κάθε επέμβαση στην εντός των τειχών πόλη θα πρέπει να επιβλέπεται από λειτουργούς του Τμήματος Αρχαιοτήτων. Σωστικές ανασκαφές γίνανε και γίνονται και στην εκτός των τειχών πόλη (στο λόφο Αγίου Γεωργίου ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ όπου προβλέπεται να κτιστεί η νέα Βουλή των Αντιπροσώπων, στο Ανώτατο Δικαστήριο όπου αποκαλύφθηκε μέρος του Κιστερκιανού μοναστηριού του Αγίου Θεοδώρου και στο χώρο όπου προβλέπεται να ανεγερθεί το νέο κτήριο της Πολεοδομίας). Οι ιστορίες μιας πόλης...

Στην Ελευσίνα ο Φίλιππος Κουτσαφτής («Αγέλαστος Πέτρα») από το 1987 μέχρι το 2000 αναζητούσε στους ανθρώπους και στο περιβάλλον τους μια αίσθηση μέτρου και ισορροπίας «...σ’ αυτόν τον τόπο που τα ’χασε προ πολλού». Οι ενέργειες για ‘αναζωογόνηση’ της εντός των τειχών Λευκωσίας από τις δημοτικές και τις κρατικές αρχές προβληματίζουν πολλούς και επηρεάζουν περισσότερους ενώ η αίσθηση του μέτρου και της ισορροπίας δεν φαίνεται να αποτελεί έγνοια κανενός δημόσιου φορέα. Για την Ελευσίνα, τη μικρή αυτή βιομηχανική πόλη 20 χιλιόμετρα δυτικά της Αθήνας, η αδηφάγος ανάπτυξη και το κυριολεκτικό άλεσμα της μνήμης που κατέγραψε ο φακός του Φίλιππου Κουτσαφτή αποτελούν μια πραγματικότητα, ένα ταξίδι χωρίς επιστροφή ίσως. Την ‘αναζωογόνηση’ της εντός των τειχών Λευκωσίας όμως ίσως καταφέρουμε να την ‘αρπάξουμε’ από τις χούφτες των μηχανικών εκσκαφών... Δεν είναι εύκολη υπόθεση όμως τουλάχιστον δεν είναι αργά. Ήρθε ίσως ο καιρός για ουσιαστικές παρεμβάσεις παρά για θρήνους ανώφελους...

A.E

Άυλη εργασία

(Το κείμενο που ακολουθεί σκοπεύει να αποτελέσει την απαρχή μιας σειράς άρθρων στη θεματική ενότητα Εργασία. Ο συγγραφέας του αισιοδοξεί ότι έτσι θα συνεισφέρει στην ανάπτυξη του προβληματισμού και του διαλόγου πάνω στο παγκόσμια κυρίαρχο και απεχθές φαινόμενο της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.)

Η σταδιακή και συστηματική κατάρρευση του κράτους προνοίας σε συνδυασμό με την επαναφορά παλιών μοντέλων εργασίας όπως η υπεργολαβία και η αυτοεργοδότηση, η επέκταση της μερικής, εποχιακής, έκτακτης και προσωρινής απασχόλησης, της οικιακής και της απλήρωτης εργασίας, δημιουργούν συνθήκες ανασφάλειας που θυμίζουν εργασιακό μεσαίωνα. Η έννοια της επανα-φεουδαρχοποίησης (re-feudalisation) χρησιμοποιείται ακριβώς για να περιγράψει αυτή την διαφαινόμενη κοινωνική οπισθοδρόμηση ή, με άλλους όρους, την υποχώρηση του εργατικού κινήματος προς στην νεοφιλελεύθερη αντεπίθεση του κεφαλαίου. Όμως έννοιες όπως επανα-φεουδαρχοποίηση και εργασιακός μεσαίωνας έχουν μόνο περιγραφική και όχι επεξηγηματική χρησιμότητα, καθώς δεν μπορούν να συλλάβουν τα καινούρια στοιχεία της μεταβολής που συντελέστηκε και συντελείται στα πλαίσια αυτού που αποκαλείται γενικά και αόριστα παγκοσμιοποίηση.

Με τον όρο παγκοσμιοποίηση εννοώ την ιστορική διαδικασία συμπίεσης του χρόνου και του χώρου ως προς την οργάνωση της παραγωγής και των καθεστώτων κεφαλαιακής συσσώρευσης. Η τεχνολογική ανάπτυξη σε συνδυασμό με την εκτατική και εντατική επέκταση της εμπορευματικής λογικής, μέσω της υπηρεσιο-ποίησης[1] της εργασίας, μεταμόρφωσε και μεταμορφώνει το παγκόσμιο πλαίσιο αντίληψης και πρακτικής στο επίπεδο των εργασιακών σχέσεων. Το ζητούμενο δεν είναι απλώς η ανάλυση των συγκεκριμένων μορφών εργασίας που κυριαρχούν σήμερα και η σύγκριση τους με μορφές που κυριάρχησαν στο παρελθόν, αλλά η κατανόηση του νοήματος και της λογικής των ιστορικών αλλαγών που η παγκοσμιοποίηση επιφέρει στην εργασία, σαν θεωρητική προϋπόθεση για αποτελεσματική πρακτική παρέμβαση.

Οι Negri και Hardt στο αξιόλογο τους βιβλίο, Αυτοκρατορία[2], χρησιμοποιούν τον όρο άυλη εργασία για να αναλύσουν την σημερινή μεταμοντέρνα ή μεταβιομηχανική παραγωγή. Σύμφωνα με τους διανοητές αυτούς, η άυλη εργασία κυριαρχεί σήμερα στην παγκόσμια οικονομία καθώς αποτελεί το πιο προχωρημένο στάδιο εξέλιξης της. Πιο σημαντικά όμως, λόγω της εσωτερικά συνεργατικής της φύσης[3] η άυλη εργασία μπορεί να αποδεσμευτεί από το κεφάλαιο και να αυτο-αξιοποιηθεί, δημιουργώντας την προοπτική ενός αυθόρμητου και στοιχειώδους κομμουνισμού. Οι τρεις αλληλοσυνδεόμενες μορφές της άυλης εργασίας – αναλυτική, συναισθηματική, και επικοινωνιακή– αποτελούν όψεις της αναδιοργάνωσης της εξαγωγής αξίας και υπεραξίας από τα μυαλά και τα σώματα των ανθρώπων. Άρα αποτελούν και το κλειδί στην κατανόηση του φαινομένου της κεφαλαιακής συσσώρευσης, απαραίτητη προϋπόθεση για οποιαδήποτε αποτελεσματική πολιτική δράση κατά της εκμετάλλευσης.

Η αναλυτική μορφή της άυλης εργασίας αναφέρεται στην επεξεργασία της πληροφορίας στα πλαίσια της οικονομίας της γνώσης. Για τη συντριπτική πλειοψηφία των γραφειακών υπαλλήλων βέβαια, αναλυτική εργασία σημαίνει ρουτινοποιημένη κωδικοποίηση, αποκωδικοποίηση και ταξινόμηση γλωσσικών και μαθηματικών συμβόλων. Πρόκειται για μια αφηρημένη εργασία, προϊόν και αιτία των τυποποιημένων κοινωνικών σχέσεων που την συγκροτούν. Στο εργαστήρι της μεταμοντέρνας παραγωγής οι κομπιουτεροποιημένοι προλετάριοι αναπαράγονται με τους υπολογιστές τους.

Η συναισθηματική διάσταση της άυλης εργασίας αναφέρεται στη ψυχοσωματική δημιουργία της αίσθησης κοινότητας. Για τους εργαζόμενους σε τομείς όπως η βιομηχανία ψυχαγωγίας και φροντίδας όμως, η δημιουργία αισθητικών και συναισθηματικών συνδέσεων είναι μια αδιάφορη και απόμακρη διαδικασία τόσο σε νοητικό όσο και σε σωματικό επίπεδο. Η συνένδεση και η συνεργασία παραμένουν αφηρημένες πρακτικές καθώς τα αλλοτριωμένα υποκείμενα συσχετίζονται μόνο στο βαθμό που υπαγορεύει η εμπορευματική λογική. Στην αγορά των αισθήσεων και των αισθημάτων, οι άνθρωποι είναι υπηρέτες ή πελάτες.

Ο κυρίαρχος ρόλος της πληροφορίας στη παραγωγική διαδικασία καθιστά την διαχείριση της ροής της, ως το κεντρικό πολιτικό ζήτημα. Η ταχύτατη διασυννοριακή και διακλαδική κίνηση της χρηματικής αξίας επιβάλλει τους όρους της οικονομικής ανάπτυξης και τους ρυθμούς της κεφαλαιακής συσσώρευσης. Η ρευστότητα των χρηματιστικών αγορών, παράγοντας και αποτέλεσμα της ευέλικτης συσσώρευσης βασίζεται στην επικοινωνιακή μορφή της άυλης εργασίας. Λόγω της διασυνδετικής της λειτουργίας μεταξύ του προγράμματος παραγωγής και της αγοράς εμπορευμάτων, η επικοινωνιακή εργασία βρίσκεται στο επίκεντρο της κατασκευής της πραγματικότητας. Στο βαθμό που περιορίζεται όμως στην απλή και άκριτη μετάδοση δεδομένων της αγοράς, η επικοινωνιακή εργασία παραμένει τμήμα και εργαλείο του κεφαλαίου.

Καθώς η εργασία γίνεται ολοένα και πιο άυλη, η έννοια της ιδιωτικής ιδιοκτησίας γίνεται ολοένα και πιο αφηρημένη, πιο δυσδιάκριτη και πιο απομακρυσμένη από την πραγματικότητα. Καθώς η αξία παράγεται μέσα από τα επικοινωνιακά και κοινωνικά δίκτυα των υπηρεσιών, η επέμβαση της ιδιωτικής ιδιοκτησίας (και κατ' επέκταση η εξαγωγή και οικειοποίηση της υπεραξίας) φαντάζει ολοένα και πιο αυθαίρετη, ολοένα και πιο άλογη. Δεν είναι τυχαίο που ο θεσμός της πνευματικής ιδιοκτησίας βρίσκει αντίσταση στην προσπάθεια του να κυριαρχήσει, αντίσταση που προέρχεται όχι τόσο από ιδεολογική, αλλά από καθαρά πρακτική σκοπιά. Οι ανοιχτές βάσεις δεδομένων στο διαδύχτιο και οι ελεύθεροι κώδικες λογισμικού (linux) για παράδειγμα, δεν υποστηρίζονται από ιδεολογική αλλά από καθαρά πρακτική σκοπιά και βάση. Βέβαια αυτό δεν σημαίνει ότι η νομική υπόσταση της ιδιωτικής ιδιοκτησίας, ή η πολιτική βούληση για την επιβολή της έχει αδυνατίσει. Σημαίνει όμως, ότι η αντίσταση στην κεφαλαιοκρατική αξιοποίηση της ανθρώπινης ύπαρξης και δημιουργίας όχι απλώς συνεχίζεται, αλλά αποκτά μια πρακτική αμεσότητα που την αυτονομεί από τα ιδεολογήματα που την πλαισίωσαν ιστορικά.

[1] Με την υπηρεσιο-ποίηση εννοώ την γενική οργάνωση της εργασιακής διαδικασίας στη βάση του παραδείγματος του τριτογενούς τομέα που κυριαρχεί τις τελευταίες δεκαετίες όχι απλώς ποσοτικά αλλά και ποιοτικά[2] Το πολυδιαβασμένο αυτό βιβλίο, που χαιρετίστηκε ως το νέο κομμουνιστικό μανιφέστο ενώ ταυτόχρονα επικρίθηκε ως το καλωσόρισμα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, αποτελεί εξαιρετική βάση για ένα διάλογο στα πλαίσια του «κινήματος» καθώς προσεγγίζει με ένα ζωντανό και άμεσο τρόπο σωρεία θεμάτων που απασχόλησαν και απασχολούν την προοδευτική σκέψη και το επαναστατικό πρόταγμα. Για τους σκοπούς αυτού του κειμένου θα περιοριστώ στο υποκεφάλαιο «η κοινωνιολογία της άυλης εργασίας» του κεφαλαίου 3.4 «η μεταμοντερνοποίηση ή η πληροφοριοποίηση της παραγωγής»[3] Με τον όρο εσωτερικά συνεργατική, οι Νέγκρι και Χαρτ εννοούν ότι η συνεργασία δεν επιβάλλεται εξωτερικά από το κεφάλαιο, όπως σε προηγούμενες μορφές συναρμολογητικής εργασίας, αλλά αναβλύζει μέσα από την δυχτιακή της σύνθεση. Αυτή η προσέγγιση συγκρούεται με την κλασική μαρξιακή έννοια της εργασίας ως μεταβλητό κεφάλαιο που μπορεί να αξιοποιηθεί μόνο ως και διαμέσου του σταθερού κεφαλαίου.

Για την Εργατική Τάξη

Πολλές φορές η εργατική τάξη παρουσιάστηκε ως ένας γίγαντας σε διάφορες ιστορικές περιόδους είτε δια μέσου εικόνων, προσωποποιούμενη συχνά από ρωμαλέους εργάτες, είτε δια μέσου γραπτού ή προφορικού λόγου δίδοντας την εντύπωση ότι μόνο και μόνο λόγω του μεγέθους της μπορεί να επιφέρει αυτό που η ίδια θέλει. Σε ένα μεγάλο μέρος ιστορικών διαδικασιών, το όνομα της χρησιμοποιήθηκε για να μπορέσει μια γραφειοκρατία να εδραιώσει την θέση της, έτσι οι εικόνες με την συνοδευόμενη προπαγάνδα είχαν μεγάλη απόσταση από το τι γινόταν στην πραγματικότητα. Η γραφειοκρατία αποξενωνόταν από την κοινωνία με τον ίδιο περίπου τρόπο που το αστικό κράτος απομακρύνεται από την κοινωνία, και ζει εις βάρος της. Μπορεί όμως να ειπωθεί ότι σε όλη την διαδικασία ανατροπών και μετατροπών δημιουργήθηκαν αρκετές ζυμώσεις μέσω κινημάτων για την κατάργηση της αστικής τάξης. Φυσικά με αρκετές επιφυλάξεις για το τι θα ακολουθούσε αργότερα, αφού σίγουρα η εργατική τάξη δεν μπορεί να χαιρείται για το τι προέκυψε ιστορικά γύρω από το όνομα της. Οι αστικές ‘δημοκρατίες’, τα σταλινικά και τα δικτατορικά αστικά καθεστώτα τα οποία ήταν οι υπάρχουσες πραγματικότητες μέσα στον εικοστό αιώνα, συζητήθηκαν και απορρίφθηκαν από

τους ριζοσπάστες οι οποίοι λίγο πολύ συνόψισαν ένα άλλο κόσμο ο οποίος μπορεί να χαρακτηρίζεται από τον διαμοιρασμό όλου του πλούτου σε όλους τους κατοίκους του πλανήτη με τον ύψιστο βαθμός δημοκρατίας, την κατάργηση όλων των διακρίσεων και μια ζωή η οποία να κινείται μέσα σε άλλη λογική όπου ο καθένας θα μπορεί να ζει χωρίς την σημερινή αγωνία και την ταυτόχρονη απαλλαγή των καπιταλιστών από την έννοια που έχουν για τα κεφάλαια τους, έτσι για να ζουν και αυτοί ήσυχα. Είναι βέβαια αλήθεια ότι η πλειοψηφία της ανθρωπότητας δυσκολεύεται να οραματιστεί μια τέτοια πραγματικότητα λόγω του ότι είμαστε όλοι δεμένοι με τις οικείες εικόνες, δηλαδή αυτές που υπάρχουν γύρω μας ενώ οι εικόνες κάποιου σοσιαλισμού υπήρξαν και υπάρχουν μόνο σε επίπεδο φαντασιακό. Είναι δε και σε μεγάλο βαθμό αλήθεια ότι ο καπιταλισμός υπάρχει μέσα στους ανθρώπους και εμείς αναδύουμε αρκετά αυτό που ο ίδιος μας εκπέμπει, αλλά και μας αναγκάζει να πράττουμε καθημερινά. Το ίδιο και η εργατική τάξη, της οποίας η επιβίωση στην καθημερινότητα εξαρτάται από την συμμόρφωσή της στην καθημερινή καπιταλιστική διαδικασία. Όμως εδώ θα συμπλήρωνα ότι ο καπιταλισμός υπάρχει μέσα μας, κυρίως όταν μας εξυπηρετεί ως σύστημα, επομένως εξυπηρετεί τις ιδιοκτήτριες τάξεις οι οποίες νιώθουν και σκέφτονται τον καπιταλισμό ως την απόλυτη και φυσική δικαιοσύνη, σκέψη επίσης η οποία προκύπτει από το γεγονός ότι οι άνθρωποι τείνουμε να βλέπουμε τα πάντα δια μέσου του εαυτού μας. Σχετικά με την πιθανότητα μελλοντικών αλλαγών μπορούμε με ευκολία να απορρίψουμε την ψευδαίσθηση αλλαγής μέσω του ίδιου του συστήματος αφού το ίδιο αποδεικνύεται ανίκανο να προσφέρει δημοκρατικά δικαιώματα ακόμα και στις δυτικές κοινωνίες οι οποίες θεωρούνται τα τελειότερα μοντέλα αστικής ‘δημοκρατίας’. Συχνά μάλιστα παρατηρούνται μέσα στα αστικά κέντρα, αλλά και στην επαρχία των δυτικών κοινωνιών συνθήκες τριτοκοσμικές όπου η ποιότητα ζωής δεν συνάδει καθόλου με τον υπαρκτό πλούτο. Έξω από τις χώρες όπου ευδοκιμεί ο καπιταλισμός εξάγονται πόλεμοι μέρος των οποίων έχει σκοπό την εδραίωση του και μερικές φορές την ύπαρξη του καπιταλισμού. Όμως όποιος και να είναι ο λόγος εμείς μπορούμε να δούμε τον τρόπο με τον οποίο αυτός υπάρχει. Και όχι μόνο δεν λύει τα προβλήματα του αλλά διαθέτει ισχυρούς μηχανισμούς αντιμετώπισης και καταπίεσης ακόμα και ρεφορμιστικών κινημάτων τα οποία θα ήθελαν να διορθώσουν κάποια πράγματα, όσο βασικά κι αν ακούονται, όπως το δικαίωμα στην υγεία, στα ακίνδυνα τρόφιμα, στο πόσιμο νερό, στον καθαρό αέρα, σε ένα κόσμο χωρίς πολέμους και κάποια αξιοπρέπεια στην καθημερινή ζωή. Οι ιδιοκτήτριες τάξεις έχουν αποδείξει μέσα σε όλη την ανθρώπινη ιστορία ότι θα κρατούν την εξουσία ασχέτως κόστους το οποίο πάντα πληρώνουν όλοι οι άλλοι εκτός οι ίδιες. Έχει αμφισβητηθεί για το αν αυτή η ίδια η εργατική τάξη μπορεί να αποτελέσει την κύρια δύναμη ανατροπής, αφού ενώ υπάρχει μια διαρκής ανάγκη, αλλά και πραγματικότητες οι οποίες χρειάζονται άμεση αλλαγή, αυτή κάθεται και περιμένει. Μάλιστα ένα μέρος της δέχεται την παρούσα κατάσταση πραγμάτων, βέβαια μέσα σε ένα πλαίσιο απουσίας εναλλακτικών λύσεων. Ο πρακτικός λόγος της αριθμητικής δίνει στην εργατική τάξη την ευθύνη για την αλλαγή του καπιταλισμού με κάτι άλλο, αφού για να είναι δημοκρατική αυτή χρειάζεται την συμμετοχή της πλειοψηφίας της κοινωνίας αλλά και για να είναι αυτό εφικτό χρειάζεται μια συμπαγή ομάδα με κοινά συμφέροντα. Ταυτόχρονα κάποιοι τομείς της οικονομίας απαιτούν έλεγχο από τους εργαζόμενους για την επίτευξη κάποιων στόχων είτε αυτό είναι σταμάτημα

τραίνων με πολεμοφόδια κατά την διάρκεια ενός πολέμου, είτε είναι η τροφοδότηση απεργών με προμήθειες είτε είναι η αλλαγή ελέγχου στα μέσα παραγωγής, γεγονός το οποίο μας στέλλει πίσω στον Μαρξ.

Ταυτόχρονα όμως τα πράγματα έχουν γίνει σύνθετα. Βλέπεις συνδικάτα εργαζόμενων με αξιοπρεπές βιοτικό επίπεδο τα οποία όμως στρέφουν τις πλάτες σε εργαζομένους των ίδιων κλάδων και τα οποία φροντίζουν για καλύτερο κομμάτι της πίτας για τα μέλη τους (ΠΟΕΔ, ΟΕΛΜΕΚ), στερώντας από άλλους εργαζομένους του ίδιου κλάδου τα ίδια δικαιώματα. Η ΠΑΣΙΔΥ συγκεντρώνει μεγάλο μέρος των κυβερνητικών υπαλλήλων, αυτών δηλαδή οι οποίοι έχουν πετύχει την εργοδότησή τους μέσω δεσμών με την εξουσία ενώ μερικοί έχουν πετύχει θέσεις με αρκετά προνόμια και με συμφέροντα τα οποία συνδέονται πιο πολύ με αυτά της αστικής παρά της εργατικής τάξης. Παρατηρείται επίσης το φαινόμενο η ίδια η εργατική τάξη να είναι διαχωρισμένη σε στρώματα. Στον πάτο της βρίσκονται οι ευκαιριακά εργαζόμενοι οι οποίοι δουλεύουν εποχιακά και αμείβονται με τρόπους οι οποίοι προσφέρουν στο κεφάλαιο μεγάλη ευελιξία και κέρδος καθώς και οι ανειδίκευτοι και οι άνεργοι. Ακόμα πιο κάτω, στον απόλυτο πάτο βρίσκονται οι μετανάστες οι οποίοι πατιόνται από όλους, σε μια κοινωνία η οποία στέκεται όπως μια πυραμίδα. Αυτές οι σχέσεις, οι οποίες έχουν τοποθετήσει εργαζομένους πολύ πιο κάτω από την παραδοσιακή ντόπια εργατική τάξη, έχουν δημιουργήσει ένα γόρδιο δεσμό ο οποίος κάνει αρκετά πιο σύνθετη την ενοποίηση της τάξης αυτής – και αναφέρομαι σ' αυτούς των οποίων τα συμφέροντα δεν μπορούν με κανένα τρόπο να συνδεθούν με αυτά της αστικής τάξης, αντίθετα έχουν να κερδίσουν αρκετά από την ανατροπή του σημερινού συστήματος. Στο παρόν ο ρόλος ανήκει στα εργατικά συνδικάτα και θα εξαρτάται συνεχώς από την πολιτική τους ως προς τις διάφορες κατηγορίες εργαζομένων. Το δικαίωμα στην οργάνωση ανεξαρτήτως παραγόντων διαφορετικότητας, όπως η φυλετική, θα πρέπει να θεωρηθεί αναμφισβήτητο και είναι παράγοντας ο οποίος θα παίζει σημαντικό ρόλο στην ικανότητα των εργαζομένων για παρέμβαση. Εάν τα συνδικάτα αρνούνται να παίξουν αυτό το ρόλο τότε θα πρέπει οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να το κάνουν.

Γυρίζοντας πίσω στο ζήτημα του ποιοι θα ανατρέψουν την παρούσα κατάσταση πραγμάτων επισημαίνω ότι μέσα σε εναλλακτικούς και ριζοσπαστικούς κύκλους γίνεται συζήτηση όπου μερικές φορές λίγο πολύ λέγεται ότι αυτοί που θα το κάνουν είναι αυτοί που ενδιαφέρονται να το κάνουν. Θα πρόσθετα όμως ότι αυτοί οι οποίοι πράγματι ενδιαφέρονται να το κάνουν πρέπει να δουν πώς μπορεί αυτό πράγματι να γίνει.

Σχετικά με το ποιοι κάνουν ανατροπές και πώς, μπορούμε να κρατήσουμε από τις υπάρχουσες ιστορικές εμπειρίες ό,τι χρήσιμο υπάρχει και να αποφεύγουμε ό,τι αρνητικό έχει γίνει το οποίο έρχεται σε σύγκρουση με την ισότητα των ανθρώπων μεταξύ τους, είναι επίσης δεδομένο το ό,τι είναι να γίνει θα πρέπει να γίνει από τα κάτω προς τα πάνω. Μένει βέβαια μετέωρο το πώς θα κινηθούν τα πράγματα μέσα από την παρούσα στασιμότητα. Μέρος του προβληματισμού είναι τι πράγματι μπορεί να επέλθει, αφού λογικά ο κάθε ένας πρέπει να ξέρει από τα πριν τι είναι αυτό που πάει να κάνει. Από τη μια υπάρχει ένας σκεπτικισμός για το τι μπορεί να αναχαιτίσει την αστική ιδιοκτησία και το αυταρχικό καθεστώς που τη διατηρεί. Από την άλλη αυτό που θα

την αντικαταστήσει θα πρέπει να αξίζει τον κόπο και μάλιστα κατά πολύ. Δηλαδή μέσα στους μηχανισμούς ανατροπής να υπάρχει δημοκρατία ώστε αυτό που θα προκύψει να εκφράζει την πλειοψηφία. Σχετικά με το ζήτημα της αυταρχικότητας και της ιεραρχίας που προκύπτει μέσα σε οργανωμένα σύνολα είναι πολύ σημαντικό να μην υπάρχει και να γίνεται συστηματικά δουλειά ώστε να αποφεύγεται, άλλωστε πως θα μπορούν όλοι αυτοί οι οποίοι θέλουν να λάβουν μέρος στην ανατροπή της καταπίεσης τους να το κάνουν όταν εξαρτώνται από το πώς θα δράσουν κάποιοι ηγέτες των οποίων συχνά τα συμφέροντα γίνονται ένα με μια καριέρα μέσα σε ένα αυταρχικό σύστημα. Οι οργανωμένοι πληθυσμοί κάποτε πρέπει να μάθουν να αυτοδιοικούνται για να μπορούν αργότερα να αναλάβουν και να διαχειριστούν την καινούρια κοινωνία που θα κτίσουν. Ταυτόχρονα είναι κρίμα να χαθεί ένα μαζικό κίνημα γιατί δεν τα κατάφερε λόγω του ότι δεν είχε τις αναγκαίες οργανωτικές δομές για να φέρει σε πέρας τον διαμοιρασμό του πλούτου σε όλους τους ανθρώπους και ταυτόχρονα να οργανώσει μια κοινωνική ζωή αντάξια της κοινωνικοποιημένης ιδιοκτησίας.

Χρίστος

Αυτό το βράδυ του Νιόβρη

Ανοίγω την πόρτα και σε αντικρίζω να στέκεις εκεί, ακουμπημένος στο ποδήλατο σου, τα ρούχα σου να στάζουνε βροχή αυτό το βράδυ του Νιόβρη, ενώ στο πρόσωπο σου να φέγγει διάχυτο αυτό το απαλό, ταπεινό, και ευγενικό σου χαμόγελο. Σε καλωσορίζω και έρχεσαι μέσα, τα παπούτσια σου γεμάτα νερά και τα λάστιχα του ποδηλάτου σου να γράφουν με λεπτή λάσπη το γεωμετρικό τους σχήμα στα γυψομάρμαρα. Μου έχεις φέρει σούπα με φακές και κάρυ που μαγείρευες ωρίτερα τ' απόγευμα. Παίρνω την τσαντούλα με χαρά και παμε μαζί στην κουζίνα.

Στο μάθημα των Αγγλικών 103 βάζω έκθεση με θέμα τους ξένους εργάτες στην Κύπρο. Τους εξηγώ πως πρέπει να βρουν μία συγκεκριμένη κατεύθυνση στο θέμα, την θέση τους δηλαδή, και τρία επιχειρήματα τα οποία θα στηρίζουν με σχετικές λεπτομέρειες και παραδείγματα. Το τμήμα αποτελείται κυρίως από Ελληνοκύπριες /ους φοιτητές και πολύ λίγους ξένους. Με την καθοδήγηση της τάξης γράφω κάποια σημεία στον πίνακα: μας κλέβουν τις δουλειές μας και δεν βρίσκουμε δουλειά εμείς που έχουμε πιο πολλά δικαιώματα αφού είμαστε στον τόπον μας. Μα τις δουλειές που κάνουν δεν υπάρχουν πολλοί

Κύπριοι που να τις θέλουν, προσπαθώ να τους εξηγήσω. Και αν τις θέλουν σίγουρα όχι κάτω από τις συνθήκες από τις οποίες εργάζονται αυτοί οι ξένοι και όχι με τον μισθό που τους προσφέρουν. Φέρνουν ναρκωτικά και βία, και κάνουν εγκλήματα, λει μια φοιτήτρια. Έχουμε χάσει την ησυχία μας. Με καταβάλλει μια στεναχώρια και δεν ξέρω τι να της απαντήσω. Βία είχαμε και πριν, σκέφτομαι δυνατά, επίτηδες. Ως νεαρή δημοκρατία γεννηθήκαμε μέσα στην βία της ΕΟΚΑ Β'. Την τρομοκρατία την έχουμε σπουδάσει, δεν περιμένουμε από τους φτωχούς μετανάστες των Φιλιπινών και της Bangladesh να ζήσουμε τέτοια δράση και δόξα. Οι ξένοι φοιτητές του τμήματος είναι σιωπηλοί εκτός από έναν φοιτητή από το Νεπάλ που φαίνεται να έχει έντονη θέση πάνω στο θέμα. «They are making Cypriots richer,» λει σε κάποια στιγμή. Δεν πληρώνονται τους μισθούς που δικαιούνται και αρκετές φορές δεν πληρώνονται καθόλου.

Σε σφίγγω στην αγκαλιά μου με πάθος και στοργή. Μυρίζομαι τα κατάμαυρα μαλλιά σου και το δέρμα σου – απαλό και εξάισια μελαχρινό – και σε φιλώ με δίψα. Πέφτουμε χωρίς σταματημό στα πηγάδια του πόθου, βυθιζόμαστε στην γλυκιά ηδονή που προσφέρουμε ο ένας στον άλλο. Η ανάγκη που κατευθύνει τα κορμιά μας έχει μια μεταφυσική διάσταση και είναι ταυτόχρονα πολύ ρεαλιστική. Είσαι πολύ νέος και ολομόναχος σ' έναν αφιλόξενο τόπο που σε φτύνει ενώ σ' εκμεταλλεύεται. Οι κόποι σου που δεν εκτιμούνται, η εξυπνάδα σου που δεν σπουδάζει, ο μάστρος σου που όποτε θέλει σου δίνει λίγα λεφτά και ποτέ όσα αξίζει η δουλειά σου, όλα λιώνουν, διαλύονται, και γίνονται συστατικά που δυναμώνουν την επιθυμία που ήδη αισθανόσουν για μένα. Και εγώ χαϊδεύω το λιγνό σου σώμα έτσι όπως ζεσταίνεται μέσα στα χέρια μου, σαν τα δάκτυλα μου να ψηλαφούν τον χάρτη που με οδηγεί μέσα στα μονοπάτια του έρωτα που μοιραζόμαστε. Άλλοτε με απόγνωση, άλλοτε με πάθος και πάντοτε με θλίψη...

Στην καφετέρια του κολεγίου συχνάζουν σχεδόν αποκλειστικά Ελληνοκύπριοι. Αν παρουσιαστούν καθόλου ξένοι φοιτητές θα περιοριστούν στην μια άκρη της αίθουσας, δεν θα αγοράσουν ούτε καφέ ούτε τυρόπιτα, ούτε και θα καθίσουν πολύ. Η επικράτεια ανήκει στους νεαρούς Ελληνοκύπριους, αγόρια και κορίτσια που βουτάνε και αναδύονται από τα βάθη εκείνης της μιζέριας που προκαλούν οι διάφορες κρίσεις ταυτότητας και ανασφάλειας. Καθώς πληρώνω βιαστικά για την ταχινόπιτα μου βλέπω ορισμένα πρόσωπα που διακατέχονται από την έπαρση της αυταρέσκειας, της ικανοποίησης, της ανωτερότητας που αισθάνονται άνθρωποι που κληρονόμησαν ένα μοιρασμένο τόπο γιατί δεν ήθελαν να τον μοιραστούν με κάποιους από τους συμπατριώτες τους. Και είναι βέβαια πολλή η περηφάνια μας που ζούμε σ' ένα μοιρασμένο νησί. Όταν το κρίνουμε απαραίτητο δηλώνουμε ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γιατί οι μεγάλες δυνάμεις αποφασίζουν, ενώ άλλες στιγμές φουσκώνουμε με καμάρι για τα επιτεύγματα μας και τις φοβερές μας ικανότητες να χειριζόμαστε τα δεδομένα για να μένουμε στην επιφάνεια. Μ' αυτό τον τρόπο παραμένουν και στο προσκήνιο οι ξένοι εργάτες. Δεν θέλουμε να εκλείψουν ούτε και οι «παράνομοι». Αλίμονο αν φύγουν γιατί τότε θα πρέπει να τσαπίσουμε τους κήπους μας, να βάνουμε και να καθαρίσουμε τα σπίτια μόνοι μας. Για όνομα του Θεού! Ενώ έτσι τακτοποιούμαστε ιδιώτες και μαστόροι που τους εργοδοτούν παράνομα και ορισμένες φορές χωρίς πληρωμή, μια βλοσυρή υπενθύμιση του φριχτού θεσμού της δουλειάς στις Ηνωμένες Πολιτείες των προηγούμενων αιώνων.

Σου δίνω χυμό πορτοκάλι, μια κόκα κόλα, και λίγο γλυκό σύκο και σε ξεπροβοδώ. Δεν θέλεις να μείνεις όλο το βράδυ γιατί δουλεύεις αύριο – κάθε μέρα δουλεύεις – και προτιμάς να σηκωθείς στο γνώριμο σου περιβάλλον, στο δωμάτιο που μοιράζεσαι με άλλους τρεις οικονομικούς μετανάστες, εκεί που είναι τα πράγματά σου. Κάνει κρύο. Όμως θέλω να μείνω για λίγο στην ανοιχτή εξώπορτα και να σε δω που βάζεις το σκουφί σου και σιγά σιγά, ισορροπώντας, γλιστράς ζικ ζακ με το ποδήλατό σου στο δρόμο, που άρχισε τώρα να στεγνώνει, με την πλαστική τσαντούλα να κρέμεται στο τιμόνι σου. Στέκω εκεί με σταυρωμένα χέρια μέχρι που σβήνει η φιγούρα σου στην σκοτεινή στροφή πιο πάνω.

Σταύρος Κ.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΣΥΝΕΙΡΜΟΙ ΓΙΑ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

Ναζισμός, Φυλετική Αντιπαλότητα, Δικαίωμα στην Ευθανασία, Δικαίωμα στην Έκτρωση.

Τέσσερις ταινίες, τέσσερα μεγάλα ερωτηματικά, τέσσερα στοιχήματα ζωής που έχει την ευκαιρία ο πλανήτης, να κερδίσει, να χάσει ή και να πιάσει ψιλό γαζί. Πού τείνει η πλάστιγγα αυτού του άνισα σκηνοθετημένου νοσηρού τζόγου; στους «παίκτες» ή στους «γκρουπιέρηδες»; Εγώ θα 'λεγα ότι εν δυνάμει προς τους παίκτες. Είναι και οι πολλοί, ρισκάρουν και περισσότερα. Δε μπορεί να μη διακρίνουμε όμως, πόσο προσηλωμένοι είναι οι γγκρουπιέρηδες, στο να πάρουν την παρτίδα και την μίζα της (υλική, ηθική, κυριαρχική), πόσο η αποφασιστικότητα και τα «τερκαστά» τους καταφέρνουν να ρυμουλκήσουν κι αρκετούς από τους παίκτες με το μέρος τους. Η ζυγαριά εδώ και καιρό ανεβοκατεβαίνει χωρίς οριστική κατάληξη...το παιχνίδι όμως παίζεται ακόμη. Οι τέσσερις πρόσφατες ταινίες του Ομίλου φίλων κινηματογράφου Λευκωσίας, το καταγράφουν αυτό, με αισθητή την αντικειμενική ευαισθησία που τες διαπνέει. Δίνουν έκφραση και στο συλλογισμό και στην ψυχολογία και στα γιατί των παικτών πού συνωστίζονται πίσω από τους «κακούς»γκρουπιέρηδες. Ταυτόχρονα στέκονται με τρυφερότητα και μια διακριτική, πέρα για πέρα δικαιωμένη, εύνοια πλάι από τους άλλους παίκτες. Αυτούς που συνεχίζουν να θέλουν (δύο ολόκληρους αιώνες και κάτι χρονάκια μετά το 1789) τα βασικά, (όχι του σοσιαλισμού) αλλά της «υποτίθεται» ήδη δεδομένης δημοκρατίας : ελευθερία /δικαιοσύνη /αλληλεγγύη / ισότητα για τους ίδιους αλλά και για τους υπόλοιπους. Και που η αντίληψη τους για τα ανθρώπινα, ατομικά, συλογικά, δικαιώματα δεν «κατεβάζει τα ρολά» στην αυλόπορτα του δικού τους «σπιτιού».

Η ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Οι τελευταίες στιγμές ενός «τέρατος» και της «αυτοκρατορίας» γύρω, που του επέτρεψε να υπάρξει και να «μεγαλοουργήσει». Μέσα στην καταπακτή του, κάπου στο Βερολίνο, ανθρώπινες στιγμές, συχνές διαύγειες τρυφερότητας, απλά συναισθήματα, κοινά, όπως και οποιουδήποτε από μας. Σε στιγμές εξάρσεων όμως, ξεχειλίζει η δαιμονισμένη τρέλα ενός ασίγαστου μίσους, που ζητά τυρρανικά σχεδόν αυτοκαταστροφικά λύτρωση. Και η ανάμνηση ενός άλλου φιλιμ αναδύεται αβίαστα από τη μνήμη... Στρατόπεδο συγκέντρωσης Άουσβιτς, αξιωματούχοι του Χίτλερ ακούνε κλασική μουσική πνιγμένη στην μελαγχολία . Συγκλονίζονται και δακρύζουν. Η ανθρώπινη υπόσταση τους, μας γεννά άμηχανία. ΟΜΩΣ , λίγη ώρα αργότερα οι ίδιοι άνθρωποι, χτυπούν απάνθρωπα μέχρι θανάτου μια νεαρή μητέρα, γιατί δεν μπορεί να διαλέξει ποιο από τα δύο αγοράκια της, θα πάει στο κρεματόριο και ποιο όχι. Από πού πηγάζει ψυχολογικά αυτό το σχιζοφρενικό/ αλλοπρόσαλλο/ πάθος; Από πού τρέφεται; Εξωφρενικό, αλλά το βλέπουμε ακόμα και σήμερα να αναδύεται, από ένα όχι μικρό κομμάτι του πληθυσμού των πρώην θυμάτων τους, ενάντια στους Παλαιστίνιους. Αυτοί με την ίδια ψυχαναγκαστική επανάληψη και αποστερημένοι από οποιασδήποτε άλλη μορφή υπεράσπισης της ζωής τους, ξεσπούν τυφλά ενάντια στους σημερινούς Ισραηλίτες και χθεσινούς «καταραμένους των στρατοπέδων». Η συλλογική κακοποίηση πληθυσμών (ας θυμηθούμε την ταπεινωτική συνθήκη του πρώτου παγκοσμίου πολέμου σε βάρος του γερμανικού πληθυσμού, που τους ρούφησε τεράστια κομμάτια από την γη τους, και τους επέβαλε αφαιμακτικούς φόρους) γεννά συλλογικά δαιμόνια. Κι αυτά στην έλλειψη άλλων εναλλακτικών δρόμων, διαλέγουν την τυφλή γενικευμένη εκδίκηση που σχεδόν πάντα καθοδηγείται από τα χαμηλότερα ανθρώπινα ένστικτα.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΡΟΥΑΝΤΑ

Άνθρωποι της ίδιας χώρας με παλιά, κοινή ιστορία και κοινό πολιτιστικό υπόβαθρο, στην ίδια γεωγραφία από καιρό, γίνονται μάρτυρες αλλά και συμμετοχοί σε μια τρέλα που τους κατακαίει συθέμελα. Οι Τούτσι και οι Χούτου. Σε μια ακόμη τεχνητή χώρα, αποικιοκρατικό κατάλοιπο από τα πολλά της Αφρικής, πού καταρρέει σαν ντόμινο στην πρώτη ριπή αέρα.. Η ταινία δεν το εξετάζει κοινωνικά ή ιστορικά, ούτε οικονομικά, είτε ταξικά, δεν εστιάζει στες αιτίες. Κάποια αδέσποτη ατάκα στο έργο μόνο, βάζει το στόμα κάποιου να αναμασά « οι Τούτσι είναι τόσο μισητοί στους Χούτου γιατί υπήρξαν τα προηγούμενα «χαϊδεμένα» των αποικιοκρατών οι οποίοι αποφάσισαν να τους ξεδιαλέξουν από τον υπόλοιπο πληθυσμό, στη βάση κυρίως των πιο λεπτών και λιγότερο νέγρικων χαρακτηριστικών τους». Το απόλυτα σίγουρο είναι ότι η απάντηση είναι πολύ πιο σύνθετη. Η ταινία όμως βαθιά ανθρώπινη, βάζει στο κέντρο έναν άνθρωπο που στην αρχή δεν σου γεμίζει καθόλου το μάτι (προφίλ καριέριστα, βολεμένου πού φλερτάρει με τους λογής-λογής καθεστωτικούς) που όμως μέσα από την προσωπική του εμπειρία (Χούτου ό ίδιος παντρεμένος με Τούτσι) ανακαλύπτει την ανθρωπιά του και τα καλά του στοιχεία. Ένας άνθρωπος επιτρέπει στη συνείδηση του να ξεμουδιάσει και να κάνει τη διαφορά Όχι για τον καταδιωγμένο πληθυσμό στη χώρα του, ούτε φυσικά για τη ρίζα του προβλήματος, αλλά

τουλάχιστο γι' αυτούς που καταφεύγουν κοντά του. Σώζει πάνω από χίλιους ανθρώπους της αντίθετης φυλής από βέβαιο αφανισμό.

Πάλι και σ' αυτή την ιστορία που είναι επίσης πραγματική, δεν ήταν δυνατό να μην προσέξουμε, το ίδιο ασίγηστο μίσος να μετατρέπει κομμάτια του πληθυσμού σε λυσσασμένα σκυλιά, έρμια στην προπαγάνδα των «γκρουπιέριδων» τους, να κατασπαράζουν τες σάρκες αμάχων. Πάλι αυτή η τεράστια ανεξάντλητη δεξαμενή καταπιεσμένων «ελλείψεων» και συσσωρευμένης οργής, που στρέφεται σε λάθος στόχους, με λάθος τρόπους και συχνά στη λάθος στιγμή. Αν δεν ήταν τόσο αιμοβόρο θα μπορούσαμε να το πούμε και σχεδόν παιδιάστικο.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΜΕΣΑ ΜΟΥ

Το δικαίωμα κάποιου να διαλέγει το πώς και το πότε πεθαίνει και η υποχρέωση του κοινωνικού συνόλου να του παραχωρεί τα μέσα για να το πραγματοποιήσει.

Η ευθανασία σαν ελεύθερη επιλογή κάποιου που θέλει να ξεφύγει από τα δεσμά μιας ύπαρξης που δεν ανέχεται πια. Τόσο λογικό, τόσο αξιοπρεπές, τόσο δίκαιο και όμως κτυπιέται από παντού.

Αυτό που κράτησα περισσότερο είναι το εξής: Δύο γυναίκες που τον συντροφεύουν στα τελευταία του βήματα. Η μια, απλή, λαϊκιά, με τσούρμο δοτές προκαταλήψεις για την ζωή και τον θάνατο. Η άλλη, ψαγμένη, φιλοσοφική, με δουλεμένες απόψεις για πολλά, ανάμεσα τους και η ευθανασία. Ποια προχωρά με συνέπεια ως το τέλος και ποια διστάζει; Μα αυτή ακριβώς πού δεν αναμέναμε. Η λαϊκιά, που αφού βίωσε από κοντά τον τραγικό της ήρωα, αφού ψηλάφισε με αγάπη την βαθιά του επιθυμία να φύγει, κατάφερε να σταθεί πάνω από όλους τους φραγμούς της. Αυτή απ' όλους, του στρώνει τον δρόμο για να δραπετεύσει, από την φυλακή που 30 χρόνια αποτελούσε τη ζωή του.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΒΕΡΑ ΝΤΡΕΙΚ

Καταπιάνεται με άλλο ένα καυτό και άλυτο ακόμα κοινωνικό θέμα. Το πολύ φυσικό σχεδόν βιολογικό δικαίωμα μιας γυναίκας να ορίσει το κορμί της και να είναι η κύρια μέτοχος στην απόφαση για το αν, πότε και με ποιον φέρνει στον κόσμο ένα καινούριο άνθρωπο, με τον οποίο θα δεθεί ισόβια και στον οποίο θα λογοδοτεί καθημερινά αν καλά έπραξε ή όχι.

Το κεντρικό άτομο σ' αυτή την ιστορία είναι η Βέρα, μια καλόκαρδη, αισιόδοξη γυναίκα του 1950, που αγαπά τη ζωή, αλλά δε διστάζει να κάμνει παράνομες εκτρώσεις χωρίς ηθικά διλήμματα, αλλά και χωρίς πληρωμή, στα κορίτσια που δε μπορούν διαφορετικά.

Κτυπητή η εικόνα της νεαρής κοπέλας από «σπίτι», που με την μεγαλύτερη ευκολία και χωρίς να κολλά στους νόμους και τους περιορισμούς που ισχύουν για τις πολλές άλλες, κάνει την εκτρωσούλα της, στη κλινική ξενοδοχείου, σε δωμάτιο με τζάκι + σοκολατάκια και με μια προσωπική νοσοκόμα δίπλα να προστρέχει σε κάθε της ανάγκη.

Ο σκηνοθέτης συνειδητά αφήνει ελεύθερο τον θεατή να αποφασίσει αν είναι υπέρ η κατά, γιατί όπως λέει «η δουλειά του δεν είναι τα εύκολα συμπεράσματα αλλά το να θέτει ερωτήματα» Και αυτή είναι μια θέση.

Δεν το κρύβω όμως ότι όλα μου τα κύτταρα και πιστεύω και διάφορων άλλων από τους θεατές, χρειάζονταν να ακούσουν λίγο την πρωταγωνίστρια (που φυλακίζεται τελικά) να υπερασπίζει αυτό που έκαμνε τόσο συνειδητά. Να τα βάζει έστω λίγο, με την κατεστημένη υποκρισία, αυτών που έτσι κι αλλιώς είναι υπεράνω των απαγορεύσεων που οι ίδιοι επιβάλλουν στους πολλούς άλλους, και που συχνά οι «πληθωρικά» προνομιούχες ζωές τους, είναι η ρίζα του κακού για τη ζωή πολλών απ' αυτά τα αγέννητα παιδιά που <νοιάζονται τόσο> και που τελικά έχουν την ατυχία να γεννηθούν.

Z. Ευριπίδου

Παιδιά-πειραματόζωα σε κρατική μελέτη των ΗΠΑ για χημικές ουσίες

Όπως είναι γνωστό, ο καπιταλισμός επιδιώκει να μετατρέψει τα πάντα σε ιδιοκτησία. Μάλιστα, εννοεί την ελευθερία ως ιδιοκτησία του εαυτού (και συνεπώς, δοξάζει εκείνη την αλλοτρίωση της αυθεντικής ελευθερίας που λέγεται μισθωτή εργασία). Επεκτείνοντας αυτή την παθολογία στο λογικό της συμπέρασμα, βγαίνουμε στο ότι τα παιδιά σου είναι και αυτά ιδιοκτησία σου και όχι άτομα. Η χούντα του Bush έφτασε σε αυτό το συμπέρασμα. Η Υπηρεσία Προστασίας Περιβάλλοντος (ΥΠΠ), που διευθύνεται από άτομα που διόρισε ο Bush, σχεδιάζει να χρησιμοποιήσει φτωχά παιδιά ως πειραματόζωα σε μια νέα μελέτη για γεωργικά εντομοκτόνα. Αναζητεί εισροή δεδομένων, για μια νέα προτεινόμενη μελέτη στην οποία τα νήπια των χαμηλού εισοδήματος οικογενειών που συμμετέχουν θα παρακολουθούνται για επιπλοκές στην υγεία τους καθώς θα εκτίθενται σε χημικά γνωστά ως τοξικά, για περίοδο δύο χρόνων. Στοχεύει στο να δει πώς τα χημικά μπορεί να καταποθούν, να εισπνευθούν και να απορροφηθούν από παιδιά βρεφικής ηλικίας μέχρι τριών ετών. Ενώ αυτό ακούγεται κάπως ζοφερό, οι χαρούμενοι τύποι στην ΥΠΠ ονόμασαν την νέα τους μελέτη CHEERS (Children's Environmental Exposure Research Study) δηλαδή Μελέτη Παιδιών και του Περιβάλλοντός τους [Cheer σημαίνει χαροποιώ]. Βέβαια, κανένας δεν εξαναγκάζεται υπό την απειλή όπλου να λάβει μέρος. Όχι, ο τρόπος είναι ο οικονομικός εξαναγκασμός. Οι φτωχοί θα αμειφθούν για την χρήση της ιδιοκτησίας τους από το κράτος με \$970, μια δωρεάν βιντεοκάμερα, μια μπλούζα και ένα κορνιζαρισμένο γράμμα εις ένδειξη εκτίμησης. Τι ευκαιρία! Είναι αυτονόητο ότι στην χώρα

των ελεύθερων (αγορών) υπάρχουν κάποιοι γονείς αρκετά απεγνωσμένοι για να δεχτούν την πιο πάνω προσφορά. Οι συμμετέχοντες στην μελέτη, επιλέχθηκαν από έξι κλινικές και τρία νοσοκομεία στο Jacksonville της Florida, όπου κάτι περισσότερο από τις μισές γέννες γίνονται από μη-λευκές μητέρες και το 62% έχουν λάβει μόνο πρωτοβάθμια ή δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Ενώ η μελέτη δεν απαιτεί από τους συμμετέχοντες να αυξήσουν την χρήση των χημικών, οι αιτητές πρέπει να κάνουν τακτική χρήση τοξικών χημικών μέσα στο σπίτι. Αυτό πιθανόν να οδηγήσει τους χαμηλού εισοδήματος αιτητές να αυξήσουν την χρήση τοξικών χημικών ώστε να πληρούν τα κριτήρια για την αμοιβή και έτσι να βάλουν τα παιδιά τους σε αυξημένο κίνδυνο. Και ποιος χρηματοδοτεί αυτή την μελέτη; Η ΥΠΠ πήρε 2.1 εκατομμύρια δολάρια από το Αμερικανικό Συμβούλιο Χημείας (ΑΣΧ), ένα μέτωπο συμφερόντων της χημικής βιομηχανίας που περιλαμβάνει μέλη όπως η Dow Chemicals, η Exxon (πετρελαϊκός κολοσσός) και η Monsanto (πολυεθνική γενετικά τροποποιημένων γεωργικών προϊόντων). Άτομα που κριτικάρουν τη μελέτη επισημαίνουν ότι η προέλευση της χρηματοδότησης θα εγγυηθεί πως τα αποτελέσματα θα είναι μεροληπτικά υπέρ της χημικής βιομηχανίας. Να μην ξεχνούμε βέβαια και τα θέματα ηθικής όσον αφορά τη χρησιμοποίηση των εξαθλιωμένων παιδιών των φτωχότερων, λιγότερο μορφωμένων και πιο απεγνωσμένων ανθρώπων ως πειραματόζωα.

Έχει και χειρότερα. Το ΑΣΧ και η ΥΠΠ γνωρίζουν εδώ και δεκαετίες τα υψηλά επίπεδα τοξικότητας των συγκεκριμένων χημικών που μελετούνται σ' αυτή την έρευνα, και την αρνητική τους επίδραση πάνω σε ανθρώπους. Αυτά είναι πλήρως τεκμηριωμένα σε πολλές μελέτες. Το κλειδί είναι ότι τα προϊόντα έχουν μακροπρόθεσμες επιπλοκές στην υγεία, ενώ η νέα μελέτη είναι για δύο χρόνια και αυτό σημαίνει πως το ΑΣΧ μπορεί να διαφημίζει τα θετικά αποτελέσματα της μελέτης της ΥΠΠ, αφού δε θα υπάρχουν προφανείς βραχυπρόθεσμες επιπλοκές. Εκτός από το να βελτιώνει τη διαφήμιση, θα χρησιμοποιηθεί από το λόμπυ της χημικής βιομηχανίας για πιο χαλαρή νομοθεσία για αυτά τα προϊόντα. Η τεχνική αυτή χρησιμοποιείται από το ΑΣΧ εδώ και δεκαετίες.

[Στις 11/11/2004, η ΥΠΠ ανακοίνωσε την αναβολή της έναρξης της μελέτης ως τις αρχές του 2005 λόγω «τελικής αναθεώρησης». Ο Οργανισμός Καταναλωτών Βιολογικών Προϊόντων χρησιμοποιεί την καθυστέρηση αυτή για να ζητήσει δικαστικά τον μόνιμο τερματισμό αυτής της κακομεταχείρισης των παιδιών φτωχών οικογενειών από τη χημική βιομηχανία.]

Από την εφημερίδα «Freedom» της 27/11/04

Ανοικοδόμηση ή Κοινωνική Πολιτική Bush!

Το παρακάτω κείμενο είναι μια περίληψη από ένα άρθρο που δημοσιεύθηκε στην αντιεξουσιαστική εφημερίδα “Βαβυλωνία”. Το άρθρο, που υπογράφει ο Dennis Fox (αμερικανός ακαδημαϊκός, αναρχικός και πολιτικός ακτιβιστής), πραγματεύεται την πολιτική, κυρίως, κατάσταση στην Νέα Ορλεάνη δύο μήνες μετά τον τυφώνα Κατρίνα. Σύμφωνα με τον D. Fox ο τυφώνας «... αποκάλυψε κάτι περισσότερο από τη δύναμη της φύσης (...), εικόνες καταστροφής και θανάτου μαζί με τους αδέξιους κυβερνητικούς χειρισμούς». Η κυβέρνηση Bush εκτός από το να επιτίθεται στους διάφορους “εχθρούς” στο εξωτερικό, δημιούργησε το Τμήμα Εθνικής Ασφαλείας για να προστατεύσει τις τοπικές και ομοσπονδιακές αρχές. Η λειτουργία του τμήματος εξασφαλίστηκε με διάφορες περικοπές από “κοινωνικά έργα προστασίας” για την αγορά διαφόρων εξοπλισμών, επικοινωνιακών, όπλων καταστολής και διάφορες υπερτεχνολογίες... Παρ’ όλα αυτά οι ΗΠΑ απέδειξαν ακόμα μια φορά την ανικανότητά τους να αντιμετωπίσουν τέτοιου τύπου καταστροφές. Ταυτόχρονα, τα Μ.Μ.Ε κατηγορούν τους ίδιους τους πληγέντες που έμειναν εγκλωβισμένοι, ως υπεύθυνους που δεν κατάφεραν να σωθούν(?). Κάνουν λόγο για “περιστατικά βίας και αναρχίας” και δε δίνουν έμφαση ούτε στις προσπάθειες των απλών ανθρώπων να αυτοοργανωθούν, μέσα από αυθόρμητες και εθελοντικές ομάδες, ούτε και στην παρεμπόδιση των προσπαθειών αυτών από τις κυβερνητικές υπηρεσίες. Χαρακτηριστική είναι η αναρχική ομάδα “Foods not Bombs”, που με κίνδυνο συλλήψεων έκανε πράξη την αλληλεγγύη, δημιουργώντας κοινοτικά συστήματα. Για την αποκατάσταση των ζημιών οι συντηρητικοί ζητάνε χαμηλότερους φόρους, ενώ οι φιλελεύθεροι προτείνουν προγράμματα ενάντια στη φτώχεια. Κανείς δεν κάνει λόγο για την ανακατασκευή της κοινοτικής δόμησης και τη λύση του προβλήματος των πλημμύρων, γιατί κοστολογικά δεν συμφέρει στις εργοληπτικές εταιρείες.

Για τον D.F. το «... πιο πιθανό και ρεαλιστικό σενάριο, με τις επικρατούσες συνθήκες είναι ότι, η κυβέρνηση, συνεπικουρούμενη από τις κατασκευαστικές εταιρείες, θα προσπαθήσουν με αυτήν την ευκαιρία να μετατρέψουν την Νέα Ορλεάνη σε μια πιο “καθαρή” και πληθυσμιακά λευκή πόλη απ’ ότι ήταν.».

Η Νέα Ορλεάνη είναι μια περιοχή όπου η πλειοψηφία των κατοίκων είναι μαύροι που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας. Ο D.F. κάνει μια αναφορά σ’ αυτούς που κατάφεραν να ξεφύγουν και για το ότι θα επιλέξουν να εγκατασταθούν σε άλλες περιοχές ή πολιτείες, λαμβάνοντας υπόψη τους το χαμηλό βιοτικό επίπεδο και τη φτώχεια στην οποία ζούσαν.

Ο στρατός ενδυναμώνεται, μπορεί να παρεμβαίνει οπουδήποτε και να καταστέλλει ανενόχλητος βοηθώντας «σημαντικά τις κυβερνητικές αρχές να καταστέλλουν τη λαϊκή οργή, ειδικά σε περιόδους κοινωνικής αναταραχής στο εγγύς μέλλον»....

Για τη μετάφραση,

Punkunin@hotmail.com

Για τις Φάλιες

Οι Φάλιες* ξεκίνησαν το 2005 ως ηλεκτρονικό περιοδικό της ομάδας αντιπληροφόρησης ΆτυΠΟΣ με το σκεπτικό ότι ένα τέτοιο περιοδικό, πέραν από την ειδησεογραφία, θα αποτελούσε και τη βάση για ανάπτυξη του διαλόγου ανάμεσα σε διάφορα άτομα και ομάδες, κάτι που στην Κύπρο ήταν τότε πρακτικά σχεδόν ανύπαρκτο. Μετά από 3 χρόνια διεργασιών και με τη γειτονική εξέγερση να σπρώχνει και στο δικό μας χώρο τις διεργασίες καθορισμού σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο προβάλλει ξανά, σε πιο ώριμη μορφή, η ίδια ανάγκη: της συνεύρεσης διαφόρων αφετηριών σκέψης, τάσεων και πρακτικών. Ίσως έτσι να φανεί εκ νέου πού βρίσκεται η εναλλακτική-ελευθεριακή σκέψη, ποιες ριζοσπαστικές ιδέες υπάρχουν και ποιες μπορεί να είναι οι καινούριες μορφές πολιτικής δράσης με τα νέα δεδομένα.

Ξέρουμε ότι οι κατεστημένες κοινωνικές δομές βασίζονται σε έννοιες με κατεστημένο κοινωνικό περιεχόμενο. Θέλουμε να ανατρέψουμε αυτό το περιεχόμενο. Θέλουμε να διαρρήξουμε τα υπάρχοντα πλαίσια αντίληψης και να απαλλοτριώσουμε τις λέξεις από τις νεοφιλελεύθερες τους σημασίες -να κατανοήσουμε την ελευθερία ως κάτι πέραν της αγοράς, την εργασία ως κάτι πέραν της δουλειάς, την αξία ως κάτι πέραν της ποσότητας, την σεξουαλικότητα ως κάτι πέραν της διαφήμισης, την ασφάλεια ως κάτι πέραν της αστυνόμευσης, την κοινότητα ως κάτι πέραν του έθνους. Θέλουμε να ανοίξουμε θέματα που η εξουσία κρατά κλειστά γιατί δυναμιτίζουν την κοινωνική συν(εν)οχή.

Θέλουμε να 'ννοίξουμε ΦΑΛΙΕΣ! **

Προσκαλούμε φαλιαδώρους*** για διχτύωση και συνεργασία. Σχολιάστε ή στείλετε μας βίντεο, φωτογραφίες, άρθρα, συνεντεύξεις, απόψεις, αναλύσεις στο falies@mail.org

*Φάλιες = τεχνητές τρύπες σε μεταλλείο που δημιουργούνταν με τη χρήση φαλιομηχανής (είδος κομπρεσέρ), όπου τοποθετούσαν εκρηκτικές ύλες για εξόρυξη του μεταλλεύματος.

**Αννοιά φάλιες = (φράση που χρησιμοποιείται στην κυπριακή καθομιλουμένη, μεταφορική έννοια) αμφισβητώ τα δεδομένα, ταράζω τα νερά, ανοίγω νέα θέματα .

***Φαλιαδώροι = ομάδες μεταλλωρύχων που χειρίζονταν τις φαλιομηχανές στα κυπριακά μεταλλεία

*και *** : από το “Μικρά Χέρια, Η συνεισφορά των παιδιών στα μεταλλεία της Κύπρου τον 20ο αιώνα”, Λουκάς Αντωνίου, Κέντρο Μελέτης της Παιδικής και Εφηβικής Ηλικίας, Λευκωσία, 2004

Οι πρώτες 4 ηλεκτρονικές εκδόσεις βρίσκονταν στο αρχείο των Φάλιων στη διεύθυνση www.falies.org, το οποίο τώρα έχει κατεβεί,

ενώ κάποια κείμενα υπάρχουν και στην δεύτερη μας διεύθυνση/απόπειρα

<http://falies.wordpress.com>.

Τα κείμενα αυτά έχουν επαναφορτωθεί στο “Παλιότερα Αρχεία Φάλιων” στο οποίο μπορείτε να έχετε πρόσβαση από την Αρχική σελίδα ή κάνοντας κλικ

εδώ <http://falies.com/παλιότερα-αρχεία-φάλιων>